

Wijziging van de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme en de Wet toezicht trustkantoren 2018 in verband met de implementatie van richtlijn (EU) 2018/843 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2018 tot wijziging van richtlijn (EU) 2015/849 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, tot wijziging van de richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot wijziging van richtlijn (EU) 2013/36 van het Europees Parlement en de Raad (Implementatiewet wijziging vierde anti-witwasrichtlijn)

MEMORIE VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

1. Inleiding

Het onderhavige wetsvoorstel strekt tot implementatie van Richtlijn (EU) 2018/843 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2018 tot wijziging van richtlijn (EU) 2015/849 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, tot wijziging van de richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot wijziging van richtlijn (EU) 2013/36 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de richtlijn). De meeste bepalingen in de richtlijn dienen op 10 januari 2020 in nationale wet- en regelgeving geïmplementeerd te zijn.

De richtlijn wijzigt in hoofdzaak richtlijn (EU) 2015/849 (hierna: de vierde anti-witwasrichtlijn). De vierde anti-witwasrichtlijn is het belangrijkste instrument waarmee op Europees niveau wordt beoogd het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering te voorkomen. De richtlijn die middels dit wetsvoorstel in nationale regelgeving wordt geïmplementeerd, wijzigt de vierde anti-witwasrichtlijn en vult deze verder aan. Aanleiding hiervoor is drieërlei. Allereerst de opkomst van technologische diensten die steeds vaker als alternatieve financiële systemen worden gebruikt. Deze diensten vielen buiten de reikwijdte van de vierde anti-witwasrichtlijn. Vanwege de risico's die samenhangen met nieuwe financieringsinstrumenten en betalingsmogelijkheden, is de reikwijdte van de vierde anti-witwasrichtlijn uitgebreid. Ten tweede is er een toenemende verwevenheid van georganiseerde misdaad en terrorisme waar te nemen. Dit vormt een bedreiging voor de veiligheid van de Unie en moet om die reden worden bestreden. Ten derde is betere samenwerking gewenst tussen verschillende bevoegde autoriteiten, zowel tussen als binnen lidstaten.

Op grond van de richtlijn is het noodzakelijk om de Nederlandse wetgeving op verschillende punten aan te passen. In hoofdzaak betreffen deze aanpassingen i) het onder de integriteitswetgeving brengen van virtuele valuta, ii) het treffen van nadere maatregelen ten aanzien van hoog risico landen en iii) het uitbreiden van de samenwerkingsmogelijkheden voor toezichthoudende autoriteiten.

De richtlijn wijzigt ook de bepalingen in de vierde anti-witwasrichtlijn over het registreren van uiteindelijk belanghebbenden van vennootschappen en andere juridische entiteiten en van trusts en soortgelijke juridische constructies. Deze onderwerpen worden bij separate wetsvoorstellen geregeld, omdat de implementatie hiervan een aanzienlijke aanpassing vergt van ICT-infrastructuur en de implementatie overwegend plaatsvindt door middel van het wijzigen van andere wetgeving dan de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme (Wwft). Hetzelfde geldt ten aanzien van bepalingen omtrent het oprichten van een verwijzingsportaal bankgegevens.

In paragraaf 2 wordt ingegaan op de aanleiding en inhoud van de richtlijn. In paragraaf 3 worden de hoofdpunten van het wetsvoorstel en de belangrijkste wijzigingen van de Wwft besproken. In de opvolgende paragrafen wordt ingegaan op de financiële gevolgen en administratieve lasten, de uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid, de consultatie van dit voorstel en het advies van de Autoriteit Persoonsgegevens. In deel twee van de toelichting worden de artikelen afzonderlijk toegelicht. Aan het einde van de toelichting is een transponeringstabel opgenomen waarin de verhouding van de artikelen uit de richtlijn tot het huidige recht wordt weergegeven. Tot slot is ook een tabel opgenomen waarin een overzicht wordt gegeven van de lidstaatopties die de richtlijn biedt. In de tabel wordt tevens per lidstaatoptie toegelicht waarom er wel of geen gebruik van is gemaakt.

2. Inhoud richtlijn

De richtlijn wijzigt op verschillende punten de vierde anti-witwasrichtlijn. De belangrijkste wijzigingen houden verband met de volgende aspecten: virtuele valuta; maatregelen voor derde landen met een hoger risico op witwassen of terrorismefinanciering; een geheimhoudingsplicht voor toezichthoudende autoriteiten; mogelijkheden van informatie-uitwisseling, inclusief de uitwisseling van informatie tussen FIU's; anonieme prepaidkaarten; bescherming tegen benadeling van personen die ongebruikelijke transacties melden bij FIU-Nederland en wijzigingen over het registreren van uiteindelijk belanghebbenden van vennootschappen en andere juridische entiteiten en van trusts en soortgelijke juridische constructies.

In deze toelichting wordt niet ingegaan op de wijzigingen ten aanzien van het registreren van uiteindelijk belanghebbenden van vennootschappen en trusts (artikelen 30 en 31 van de vierde anti-witwasrichtlijn) en ook niet ten aanzien van de bepalingen omtrent het oprichten van een verwijzingsportaal bankgegevens (artikel 32bis). Deze onderwerpen worden separaat geïmplementeerd waarbij de wijzigingen van de richtlijn in dat kader zullen worden toegelicht.

Naast de vierde anti-witwasrichtlijn wijzigt de richtlijn enkele bepalingen van de Solvabiliteit II richtlijn¹ en de CRD IV richtlijn². In de Solvabiliteit II richtlijn wordt opgenomen dat de nationale toezichthouders die op grond van die

¹ Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en herverzekeringsbedrijf (Solvabiliteit II) (herschikking) (*PbEU* 2009 L 335/1)

² Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG (*PbEU* L 176/338)

richtlijn zijn belast met het (prudentiële) toezicht op verzekeraars, informatie moeten kunnen uitwisselen met de nationale toezichthouders die op grond van de vierde anti-witwasrichtlijn zijn belast met het (integriteit)toezicht op banken en andere financiële ondernemingen. In de CRD IV richtlijn wordt opgenomen dat de nationale toezichthouders die op grond van die richtlijn zijn belast met het (prudentiële) toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen informatie moeten kunnen uitwisselen met nationale toezichthouders die op grond van de vierde anti-witwasrichtlijn zijn belast met het (integriteit)toezicht op banken en andere financiële ondernemingen.

Deze wijzigingen leiden niet tot aanpassing van nationale wetgeving. Het toezicht wordt in alle bovenstaande gevallen uitgeoefend door DNB of AFM. In de Wet op het financieel toezicht (Wft) is reeds opgenomen dat beide toezichthouders intern en met elkaar informatie kunnen uitwisselen, ook tussen met verschillende taken belaste organisatieonderdelen. Op grond van de Wft kan prudentiële informatie worden gedeeld met die onderdelen van AFM en DNB die verantwoordelijk zijn voor het integriteittoezicht. Op grond van artikel 22a van de Wwft kan integriteitinformatie worden gedeeld met die onderdelen van AFM en DNB die verantwoordelijk zijn voor het prudentiële toezicht. Zo is informatie-uitwisseling over en weer mogelijk.

2.1. Virtuele valuta

Virtuele valuta gaan gepaard met een hoge mate van anonimiteit en maken het mogelijk om anoniem transacties uit te voeren. Hierdoor kunnen transacties worden verborgen, waardoor terroristische groeperingen in staat kunnen zijn om geld door te sluizen naar het financiële stelsel van de lidstaten binnen de Unie, of binnen virtuele valuta-netwerken te brengen. De anonimiteit van virtuele valuta maakt het ook mogelijk ze te misbruiken voor criminele doeleinden. De verplichtingen uit de richtlijn gaan gelden op het moment dat virtuele valuta het financiële stelsel binnen komen. Aanbieders van diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta, alsook aanbieders van bewaarportemonnees spelen een belangrijke rol bij het binnen brengen van virtuele valuta in het financiële stelsel. Vanwege die risico's die samenhangen met virtuele valuta, is het van essentieel belang om aanbieders van wisseldiensten en van bewaarportemonnees onder de reikwijdte van de vierde anti-witwasrichtlijn te brengen. Op deze manier worden dergelijke aanbieders verplicht tot het doen van onderzoek naar hun cliënten en het melden van ongebruikelijke transacties bij de FIU-Nederland. Zolang dit niet het geval is, rust er op hen geen verplichting om ongebruikelijke of verdachte activiteiten te identificeren. De richtlijn beoogt dan ook de anonimiteit die is verbonden aan transacties in virtuele valuta, en het verhullen van dergelijke transacties, zoveel mogelijk tegen te gaan.

2.1.1. Reikwijdte aanbieders

Niet iedere aanbieder van een portemonnee voor virtuele valuta valt onder de reikwijdte van de richtlijn. Aanbieders van bewaarportemonnees (in het Engels *custodial wallet providers*) dienen te worden onderscheiden van aanbieders van 'software' portemonnees. De eerste zijn in het bezit van de privésleutel van hun gebruikers en kunnen daarmee ook beschikken over hun virtuele valuta. Onder deze categorie vallen ook portemonnees waarbij de privésleutel, naast de aanbieder, wordt gedeeld met meer dan één gebruiker. Het

aanbieden van bewaarportemonnee waar de virtuele valuta gestald kunnen worden, en waarbij de aanbieder kan beschikken over de virtuele valuta, is een soortgelijke dienst als het aanbieden van een betaalrekening door een bank. Aanbieders van bewaarportemonnees zouden, net als banken, in staat moeten zijn om onderzoek te doen naar hun cliënten en transacties te monitoren. Zij worden om die reden onder de reikwijdte van de vierde anti-witwasrichtlijn gebracht.

Aanbieders van 'software' portemonnees bieden applicaties aan voor gebruikers om toegang te krijgen tot hun virtuele valuta en geven hen inzicht in de balans van hun virtuele valuta. In tegenstelling tot aanbieders van bewaarportemonnees zijn deze aanbieders niet in het bezit van de privésleutel, en hebben zij op geen enkele manier toegang tot de virtuele valuta van hun gebruikers. Daardoor zijn zij niet of nauwelijks in staat om te voldoen aan de verplichtingen van de vierde anti-witwasrichtlijn, zoals het monitoren van transacties. Om die reden zijn deze aanbieders (voorsnog) niet onder de reikwijdte van de richtlijn gebracht.

Onder aanbieders die zich bezig houden met diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta vallen ook aanbieders van Automated Teller Machines (ATM's) die dergelijke omwisselingen mogelijk maken. Degene die de ATM daadwerkelijk in beheer heeft, wordt beschouwd als de aanbieder van de wisseldienst, niet degene die de ATM ter beschikking stelt, zoals een winkeleigenaar waar een dergelijke automaat geplaatst wordt.

2.1.2. Registratie en toetsing beleidsbepalers

De vierde anti-witwasrichtlijn bepaalt dat aanbieders van diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta en aanbieders van bewaarportemonnees worden geregistreerd. Daarnaast dienen de personen die bij deze aanbieders een leidinggevende functie hebben of de uiteindelijk begunstigde(n) van deze aanbieders, betrouwbaar en geschikt te zijn.

2.1.3. Cliëntenonderzoek en melden van ongebruikelijke transacties

Zowel aanbieders van bewaarportemonnees als aanbieders die zich bezig houden met diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta dienen, net als alle andere instellingen die onder de reikwijdte van de richtlijn vallen, te voldoen aan de verplichtingen van de richtlijn. Dat is onder andere het toepassen van cliëntenonderzoek. Dit cliëntenonderzoek bestaat uit de verplichting om a) de cliënt te identificeren en zijn identiteit te verifiëren op basis van documenten, gegevens of informatie uit een betrouwbare en onafhankelijke bron, b) de uiteindelijk begunstigde te identificeren en redelijke maatregelen te nemen om de identiteit van die persoon te verifiëren, c) de zakelijke relatie te beoordelen en, in voorkomend geval, informatie in te winnen over het doel en de beoogde aard van de zakelijke relatie en d) de zakelijke relatie doorlopend te monitoren, met inbegrip van het uitvoeren van een nauwlettende controle van de transacties die worden verricht tijdens de duur van de zakelijke relatie.

De richtlijn bepaalt dat beide aanbieders cliëntenonderzoek dienen toe te passen wanneer: a) zij een zakelijke relatie aangaan; b) zij een incidentele transactie³ verrichten van een bedrag van 15.000 euro of van twee of meer

³ Bij een incidentele transactie is er geen sprake van een zakelijke relatie

transacties waartussen een verband bestaat met een gezamenlijke waarde van 15.000 euro, c) wanneer er indicaties zijn dat de cliënt betrokken is bij witwassen of terrorismefinanciering bestaat, ongeacht of er sprake is van enigerlei afwijking, vrijstelling of drempel, d) wanneer wordt betwijfeld of de eerder verkregen cliëntidentificatiegegevens juist of volledig toereikend zijn, e) wanneer het risico van betrokkenheid van een bestaande cliënt bij witwassen of financieren van terrorisme daartoe aanleiding geeft, f) indien er, gelet op de staat waarin een cliënt woonachtig of gevestigd is of zijn zetel heeft, een verhoogd risico op witwassen of financieren van terrorisme bestaat en g) indien zij in of vanuit Nederland een incidentele transactie verrichten ten behoeve van de cliënt of de trust, en deze incidentele transactie een (elektronische) geldovermaking van ten minste 1000 euro inhoudt.

Het cliëntenonderzoek dient risicogebaseerd plaats te vinden. Dit betekent dat instellingen het cliëntenonderzoek afstemmen op de risicogevoeligheid voor witwassen of terrorismefinanciering van het type cliënt, zakelijke relatie, product of transactie. Een instelling moet kunnen aantonen dat de genomen cliëntonderzoeksmaatregelen in verhouding staan tot het geïdentificeerde witwasrisico of risico van terrorismefinanciering. Onder meer de Financial Action Task Force en de G20 hebben regelmatig de aan virtuele valuta inherente witwasrisico's en risico's op terrorismefinanciering benadrukt. Dit hangt onder andere samen met de eigenschappen van virtuele valuta, zoals de anonimiteit die hieraan verbonden is. De richtlijn noemt een aantal factoren die moeten worden meegewogen bij het vaststellen van de risicogevoeligheid. Eén van de factoren die een bewijs vormt van een potentieel hoger risico betreft 'producten of transacties die anonimiteit bevorderen'. Dit geldt, zoals gezegd, voor virtuele valuta. De richtlijn noemt ook 'zakelijke relaties op afstand of transacties op afstand, zonder bepaalde garanties zoals elektronische identificatiemiddelen'. Deze constatering leidt er vermoedelijk toe dat in vrijwel alle gevallen door deze instellingen verscherpt cliëntenonderzoek moet worden toegepast. Verder dient een instelling zelf een risicoanalyse uit te voeren die samen hangt met haar bedrijfsvoering. Bij deze risicoanalyse dient de instelling rekening te houden met risicofactoren die specifiek zijn voor de instelling en haar dienstverlening, bijvoorbeeld rekening houdend met de producten, transacties en leveringskanalen. Op basis hiervan zullen deze aanbieders vergaande cliëntonderzoeksmaatregelen moeten toepassen, specifiek met betrekking tot de monitoring van transacties, om ervoor te zorgen dat deze maatregelen in verhouding staan tot de mogelijke risico's op witwassen en terrorismefinanciering en die deze risico's voldoende beheersen en beperken.

Concreet zal een aanbieder van een bewaarportemonnee en een aanbieder die zich bezig houdt met diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta, als onderdeel van het transactie-monitoring proces, transacties moeten achterhalen tot het moment waarop de identiteit kan worden gekoppeld aan een account of adres. Dat kan bijvoorbeeld een andere aanbieder van een bewaarportemonnee zijn, of een andere aanbieder die zich bezig houdt met diensten voor het wisselen van virtuele valuta. Tevens kan een IP-adres worden achterhaald, waardoor een identiteit gekoppeld kan worden aan een bepaalde account. Kortom, deze aanbieders moeten virtuele valuta-adressen kunnen koppelen aan de identiteit van de eigenaar van de virtuele valuta. Uit de verplichting om de zakelijke relatie doorlopend te monitoren, waaronder ook de verplichting valt om de transacties die worden

verricht tijdens deze relatie nauwlettend te controleren, volgt dat deze aanbieders ook de bestemming moeten vaststellen van de bij de transactie betrokken virtuele valuta. Dit houdt in dat de *ontvanger* geïdentificeerd zal moeten worden, en ook dat in het geval dat cliënten hun virtuele valuta willen omzetten in fiduciaire valuta, *de herkomst* van deze virtuele valuta en de bron van het vermogen van die cliënten achterhaald moet worden, gezien het hoge risico dat met deze transacties gepaard gaat.

Het transactiemonitoringproces moet de instelling in staat stellen om ongebruikelijke transacties te identificeren. Deze ongebruikelijke transacties dient de aanbieder van de omwissel- of bewaardienst vervolgens te melden aan de FIU-Nederland.

2.2. Voorzien in solide waarborgen voor financiële stromen uit derde landen met een hoog risico

Het is van belang dat zakelijke relaties of transacties in verband met derde landen die door de Europese Commissie zijn aangewezen als landen met een hoger risico op witwassen of terrorismefinanciering, worden beperkt wanneer er belangrijke tekortkomingen worden geconstateerd in de anti-witwas- en anti-terrorismedinancieringsregelgeving van het betrokken derde land. De vierde anti-witwasrichtlijn schrijft al voor dat instellingen in dergelijke gevallen verplicht zijn om verscherpte cliëntenonderzoeksmaatregelen toe te passen om de risico's te beheersen en te beperken. Op twee punten beoogt de richtlijn deze verplichting tot het toepassen van verscherpt cliëntenonderzoek te verduidelijken dan wel te verbeteren. Ten eerste bevat de vierde anti-witwasrichtlijn nu al een algemene verplichting tot het toepassen van verscherpt cliëntenonderzoek, maar, afgezien van de factoren die behulpzaam zijn bij het vaststellen of er sprake is van een hoger risico, is niet altijd duidelijk wanneer, onder welke omstandigheden of in welke situaties verscherpt cliëntenonderzoek dient plaats te vinden. Deze onzekerheid draagt niet bij aan een gemeenschappelijke, tussen lidstaten gelijke benadering van de risico's met betrekking tot derde-hoogrisicolanden. Ten tweede bepaalt de vierde anti-witwasrichtlijn niet op welke manier het verscherpt cliëntenonderzoek moet worden uitgevoerd, dat wil zeggen welke aanvullende maatregelen een instelling moet toepassen ten opzichte van het reguliere cliëntenonderzoek. Dit wordt veroorzaakt door de mogelijkheid voor lidstaten om voor instellingen bijzondere maatregelen voor te schrijven met betrekking tot cliënten die woonachtig of gevestigd zijn of hun zetel hebben in staten die door de Europese Commissie zijn aangewezen als staten met een hoger risico op witwassen of financieren van terrorisme. Deze aanvullende maatregelen kunnen per lidstaat verschillen. De verschillen in het soort verscherpt cliëntenonderzoek en de uiteenlopende benaderingen van lidstaten met betrekking tot derde landen met een hoog risico creëren zwakke punten in het ondervangen van risico's op witwassen en terrorismefinanciering. Om de doeltreffendheid van de door de Europese Commissie opgestelde lijst van derde landen te verhogen, is het van belang dat wordt voorzien in een geharmoniseerde behandeling van die landen. Omdat zonder geharmoniseerde maatregelen de kans groter is dat verdachte of ongebruikelijke transacties onopgemerkt blijven, bevat de richtlijn voor instellingen de verplichting om een aantal aanvullende maatregelen toe te passen. Deze maatregelen gelden steeds indien een instelling te maken krijgt met zakelijke relaties of transacties met betrekking tot derde-hoogrisicolanden. Tevens voorziet de richtlijn in

overige aanvullende maatregelen die optioneel verplicht kunnen worden gesteld. Wanneer hiervan sprake zal zijn, is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval. Daarbij dienen relevante evaluaties, beoordelingen en rapporten die zijn opgesteld door internationale organisaties en met internationale standaarden op het gebied van het voorkomen van witwassen en bestrijden van terrorismefinanciering om het financiële stelsel te beschermen, zoals de standaarden van de Financial Action Task Force (FATF), in ogenschouw te worden genomen. Indien een lidstaat besluit om één of meerdere van deze optionele aanvullende maatregelen toe te passen, dient de Europese Commissie voorafgaand aan deze toepassing op de hoogte te worden gesteld. Nederland maakt vooralsnog geen gebruik van deze mogelijkheid om extra maatregelen verplicht te stellen.

2.3 Bevorderen van uitwisseling van informatie

De vierde anti-witwasrichtlijn bepaalde reeds dat het van belang is dat de toezichthoudende autoriteiten, die op grond van de vierde anti-witwasrichtlijn zijn belast met het toezicht op de onder toezicht staande instellingen, met elkaar moeten kunnen samenwerken en vertrouwelijke informatie moeten kunnen uitwisselen. De richtlijn voegt daaraan toe dat deze toezichthoudende autoriteiten ook goed moeten kunnen samenwerken en informatie moeten kunnen uitwisselen met prudentiële toezichthouders. Om dit mogelijk te maken is het van belang dat de bevoegde autoriteiten beschikken over een adequate rechtsgrondslag voor deze informatie-uitwisseling en samenwerking en dat die samenwerking niet wordt belemmerd door rechtsonzekerheid. Daartoe bevat de richtlijn een geheel nieuwe (onder)afdeling met bepalingen over de samenwerking tussen bevoegde autoriteiten die op grond van de richtlijn belast zijn met het integriteitstoezicht op kredietinstellingen en andere financiële instellingen enerzijds en andere autoriteiten die op deze instellingen toezicht houden en aan het beroepsgeheim gebonden zijn anderzijds (zoals prudentiële toezichthouders en gedragstoezichthouders).

Allereerst is in deze onderafdeling uitdrukkelijk opgenomen dat de toezichthoudende autoriteiten die in het kader van de vierde anti-witwasrichtlijn zijn belast met het toezicht op kredietinstellingen en financiële instellingen, aan het beroepsgeheim gebonden zijn. De informatie die zij verkrijgen betreft dus toezichtvertrouwelijke informatie. Vervolgens bevat de richtlijn een aantal uitzonderingen op dit beroepsgeheim. Zo mag dit beroepsgeheim geen belemmering vormen voor de uitwisseling van informatie met andere bevoegde autoriteiten die, binnen dezelfde lidstaat, toezicht houden op kredietinstellingen en financiële instellingen. Voorts mag dit beroepsgeheim ook geen belemmering vormen voor informatie-uitwisseling met bevoegde autoriteiten die *in andere lidstaten* toezicht houden op kredietinstellingen en financiële instellingen, dit kunnen zowel bevoegde autoriteiten zijn op grond van de vierde anti-witwasrichtlijn als andere bevoegde autoriteiten. Op grond van deze bepalingen is zowel binnen als tussen lidstaten informatiedeling mogelijk tussen integriteitstoezichthouders en prudentiële of gedragstoezichthouders. Dit is van belang omdat informatie over en weer voor beide toezichthouders van belang kan zijn. Voorbeelden hiervan worden gegeven in paragraaf 3.4.

Tot slot bepaalt de richtlijn dat het beroepsgeheim ook niet in de weg mag staan aan het delen van informatie met de Europese Centrale Bank (ECB) als prudentieel toezichthouder op kredietinstellingen.

De richtlijn stelt wel voorwaarden en beperkingen aan de manier waarop de vertrouwelijke informatie gebruikt mag worden. Zo mag de informatie niet voor andere doeleinden worden gebruikt dan het toezicht op kredietinstellingen en financiële instellingen, waaronder het opleggen van sancties. Dit betreft dus het toezicht in het kader van de vierde anti-witwasrichtlijn en het prudentieel of gedragstoezicht op deze instellingen. Verder kan de vertrouwelijke informatie alleen worden gebruikt in het kader van een beroep tegen een besluit van de bevoegde autoriteit of in het kader van aanhangig gemaakte rechtszaken die plaatsvinden op grond van de vierde anti-witwasrichtlijn of op het gebied van prudentiële dan wel gedragsregelgeving en toezicht op kredietinstellingen en financiële instellingen.

Tot slot bevat de richtlijn nog enkele lidstaatopties met betrekking tot het uitwisselen van informatie. Ten eerste kunnen lidstaten bepalen dat de nationale autoriteiten die toezicht houden op kredietinstellingen en financiële instellingen samenwerkingsovereenkomsten sluiten. Er wordt van deze lidstaatoptie geen gebruik gemaakt, aangezien deze overeenkomsten niet nodig worden geacht om een goede samenwerking en informatie-uitwisseling mogelijk te maken. Een tweede mogelijkheid die de richtlijn biedt is om vertrouwelijke informatie te delen met andere autoriteiten die belast zijn met taken op het gebied van het bestrijden of onderzoeken van witwassen, de daarmee verband houdende basisdelicten of terrorismefinanciering. Een derde mogelijkheid is opgenomen om vertrouwelijke informatie met betrekking tot het toezicht op kredietinstellingen in het kader van de vierde anti-witwasrichtlijn te verstrekken aan parlementaire onderzoekscommissies, rekenkamers en andere voor onderzoek verantwoordelijke entiteiten binnen een lidstaat. Ook hier stelt de richtlijn voorwaarden aan. Zo moeten dergelijke voor onderzoek verantwoordelijke entiteiten een wettelijke basis hebben in het nationale recht en de informatie moet strikt noodzakelijk zijn om hun wettelijke taak te kunnen uitvoeren. Van de laatste twee beschreven lidstaatopties wordt gebruik gemaakt. Zie voor een uitgebreide toelichting paragraaf 3.

2.4 Beperken van de risico's van anonieme vooraf betaalde instrumenten

Gebleken is dat anonieme prepaidkaarten gemakkelijk gebruikt kunnen worden voor terrorismefinanciering. De richtlijn stelt daarom verdere beperkingen aan het gebruik van anonieme prepaidkaarten. De eerste beperking is dat de limieten en maximale bedragen waaronder het instellingen is toegestaan om af te zien van de toepassing van cliëntenonderzoeksmatregelen, verder worden verlaagd. Ten tweede wordt het gebruik van anoniem elektronisch geld voor online betalingen verder beperkt. Voorts bepaalt de richtlijn dat banken en andere financiële ondernemingen alleen anonieme prepaidkaarten mogen accepteren indien deze zijn uitgegeven in landen buiten de Unie (derde landen) waar dergelijke kaarten voldoen aan vereisten die gelijkwaardig zijn aan de eisen die de richtlijn aan deze kaarten stelt. Tot slot bevat de richtlijn een mogelijkheid om in Nederland betalingen met anonieme prepaidkaarten volledig te verbieden, door te bepalen dat banken en andere financiële ondernemingen dergelijke betalingen niet hoeven te accepteren. Van deze lidstaatoptie is geen gebruik gemaakt omdat de (verdere) beperkingen die de richtlijn aan anonieme prepaidkaarten stelt, de risico's op witwassen en terrorismefinanciering naar verwachting voldoende mitigeert en anonieme prepaidkaarten bovendien in sommige gevallen onmisbaar zijn voor een goede sociale en financiële inclusie, bijvoorbeeld voor personen die in de procedure zitten voor het verkrijgen van een wettige verblijfstatus.

2.5 De bevoegdheden van en samenwerking tussen FIU's bevorderen

Financiële inlichtingen eenheden spelen een belangrijke rol bij de grensoverschrijdende aanpak van witwassen en terrorismefinanciering. Het is daarom van belang dat zij op een goede manier met elkaar kunnen samenwerken. Nieuw is de verplichting voor de FIU-Nederland om een centraal contactpunt aan te wijzen dat verantwoordelijk is voor de ontvangst van informatieverzoeken van een FIU in een andere lidstaat. Deze wijziging beoogt een snelle en soepele afhandeling van verzoeken tot verstrekking van informatie van FIU's in andere lidstaten te bevorderen. Het is van belang dat bij het vermoeden van terrorismefinanciering of witwassen de beschikbare informatie direct en zonder onnodige vertragingen wordt uitgewisseld. Onderlinge verschillen tussen FIU's in verschillende lidstaten mogen een voorspoedige informatie-uitwisseling niet belemmeren.

3. Hoofdpunten wetsvoorstel

Zoals in de inleiding aangegeven maakt de richtlijn op verschillende punten aanpassing van Nederlandse wetgeving noodzakelijk. Het betreft vooral aanpassing van de Wwft. In enkele wijzigingen van de richtlijn voorzag de Nederlandse wetgeving al. Dit geldt bijvoorbeeld voor de geheimhoudingsplicht. Wel worden de uitzonderingen op deze geheimhoudingsplicht aangepast. De belangrijkste wijzigingen in dit wetsvoorstel houden verband met het onder de Wwft brengen van virtuele valuta, het aanscherpen van de maatregelen voor hoog-risico landen, het uitbreiden van de informatie-uitwisseling tussen bevoegde autoriteiten en het stellen van nadere beperkingen aan het gebruik van anonieme prepaidkaarten. Deze wijzigingen worden hieronder nader toegelicht. Voor een toelichting op de overige wijzigingen wordt verwezen naar het artikelsgewijze deel van deze toelichting. Dit zijn veelal technische wijzigingen of verdere verduidelijking of uitwerkingen van verplichtingen die reeds in de Wwft zijn opgenomen.

3.1. Uitbreiding reikwijdte

De reikwijdte van de richtlijn wordt op drie punten uitgebreid. Allereerst worden aanbieders van bewaarportemonnees en aanbieders van diensten voor het wisselen tussen virtuele en fiduciaire valuta onder het bereik van de Wwft gebracht. Dit wordt nader toegelicht in de volgende paragraaf. De tweede uitbreiding heeft betrekking op de handel in kunstwerken. Onder de vierde anti-witwasrichtlijn vielen al a) natuurlijke personen, rechtspersonen of vennootschappen die *bemiddelen* bij de koop en verkoop van kunstvoorwerpen (ongeacht voor welk bedrag), en b) natuurlijke personen, rechtspersonen of vennootschappen die handelen als *koper of verkoper* van kunstvoorwerpen, voor zover er sprake is van een betaling in contanten van 10.000 euro of meer. Onder bemiddeling wordt ook verstaan de handel in kunstwerken door middel van *kunstgalerijen of veilinghuizen*. De derde uitbreiding heeft betrekking op de natuurlijke personen, rechtspersonen of vennootschappen die beroeps- of bedrijfsmatig bemiddelen bij het tot stand brengen en het sluiten van overeenkomsten inzake onroerende zaken en rechten waaraan onroerende zaken zijn onderworpen. Hieronder komt ook het tot stand brengen en sluiten van huurovereenkomsten te vallen, voor zover de huurprijs een bedrag van € 10.000 of meer per maand bedraagt.

Ter implementatie van artikel 2, derde lid, onderdeel i en j, van de richtlijn

breidt het wetsvoorstel de reikwijdte van de Wwft voor de handel in kunstvoorwerpen op twee punten uit. Ten eerste wordt ook *de opslag* van kunstwerken onder het bereik van de Wwft gebracht, vanaf een bedrag van 10.000 euro. Dit kan zowel een contante als girale betaling zijn. Bij het vaststellen van de hoogte van het bedrag is het irrelevant of het bedrag van 10.000 euro in één handeling wordt betaald, of door middel van meerdere handelingen waartussen een verband bestaat. De tweede wijziging heeft betrekking op de koop en verkoop van kunstvoorwerpen. Zoals hiervoor toegelicht, vielen deze handelaren onder de reikwijdte van de Wwft indien er een bedrag van 10.000 euro in contanten mee gemoeid is. Met dit wetsvoorstel worden ook handelaren onder de Wwft gebracht als er sprake is van een girale betaling: een handelaar valt onder de Wwft bij een bedrag van 10.000 euro dat zowel giraal als contant betaald kan worden. Bij de koop en verkoop van kunstvoorwerpen geldt eveneens dat bij het vaststellen van de hoogte van het bedrag het irrelevant is of dit bedrag in één handeling wordt betaald, of door middel van meerdere handelingen waartussen een verband bestaat.

Ter implementatie van artikel 2, derde lid, onderdeel d, breidt het wetsvoorstel de reikwijdte van de Wwft voor makelaars verder uit naar de verhuur van onroerend goed, met betrekking tot transacties waarvoor de maandelijkse huurprijs 10.000 euro of meer bedraagt. Vanaf dit bedrag gaan voor een makelaar de verplichtingen van de Wwft gelden, zoals het doen van cliëntenonderzoek, het monitoren van transacties en het melden van ongebruikelijke transacties bij de FIU-Nederland.

3.2. Het aanpakken van de risico's m.b.t. terrorismefinanciering van virtuele valuta

3.2.1. Poortwachterfunctie

Om de integriteit van het Nederlandse financiële stelsel te beschermen is naar internationale standaarden gekozen voor een systeem met poortwachters. Deze poortwachters doen onderzoek bij hun dienstverlening naar hun cliënt ter voorkoming van witwassen of financiering van terrorisme. Naast onder meer financiële instellingen en beroepsbeoefenaars als belastingadviseurs, accountants, notarissen en advocaten, is het van belang dat ook aanbieders van bewaarportemonnees en wisseldiensten tussen virtuele en fiduciaire valuta als poortwachters gaan fungeren. Via deze aanbieders kunnen virtuele valuta namelijk worden omgezet in fiduciaire valuta en zo het financiële stelsel binnen komen. Dat geldt ook voor aanbieders die een bewaarportemonnee aanbieden en via de privésleutel beschikking hebben over de virtuele valuta van hun gebruikers. Doordat deze aanbieders onder de reikwijdte van de Wwft worden gebracht, krijgen zij de rol van poortwachter toebedeeld, aangezien zij dan net als andere instellingen onderzoek moeten doen naar hun cliënten, transacties dienen te monitoren en ongebruikelijke transacties dienen te melden bij de FIU-Nederland. Van poortwachters wordt verwacht dat zij zich voorafgaand en tijdens hun dienstverlening inspannen om te voorkomen dat het Nederlandse financiële stelsel wordt gebruikt voor het witwassen van geld en het financieren van terrorisme. Om deze rol te kunnen vervullen moeten de bedrijfsvoering zo worden ingericht dat integriteitrisico's worden gesignaleerd en beheerst. In dat kader wordt van poortwachters, en dus van deze aanbieders, verwacht dat zij bij hun dienstverlening voortdurend onderzoeken of hun cliënten betrokken zijn bij niet-integer handelen, zoals witwassen of financieren van terrorisme. Om potentieel misbruik te onderkennen, dienen poortwachters zich op de hoogte te

stellen van hun cliënten en de ratio van hun dienstverlening: waarom wil men toegang tot het Nederlandse financiële stelsel?

3.2.2. Vergunningstelsel

De richtlijn schrijft voor dat aanbieders van wisseldiensten tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta en aanbieders van bewaarportemonnees geregistreerd moeten worden. In het wetsvoorstel wordt deze registratie vorm gegeven als een vergunningplicht. De vergunningplicht is ingegeven omdat bij deze diensten een hoog risico op witwassen of financieren van terrorisme bestaat. Dit hangt samen met de anonimiteit die gepaard gaat met transacties met virtuele valuta. Gezien de hoge risico's die samen hangen met de dienstverlening van deze aanbieders, is een vergunningplicht - waarbij er vooraf een toets plaatsvindt of een instelling kan voldoen aan haar Wwft-verplichtingen. Daarnaast is van belang dat de overige dienstverleners waarvoor ten minste een registratieplicht in artikel 47 van de vierde anti-witwasrichtlijn is voorgeschreven, allen in Nederland over een vergunning dienen te beschikken. Dit geldt bijvoorbeeld voor een vergelijkbare dienstverlener als een wisselkantoor.

Gezien de hoge risico's die samenhangen met deze dienstverlening en gelet op de poortwachterfunctie die deze aanbieders vervullen, is het van belang dat er vooraf een toets kan plaatsvinden of deze aanbieders daadwerkelijk in staat zijn de risico's op terrorismefinanciering en witwassen voldoende te mitigeren. Voorts is van belang dat de richtlijn zware eisen stelt aan deze aanbieders. Zij vallen volwaardig onder de verplichtingen van de richtlijn, wat betekent dat zij cliëntenonderzoek moeten toepassen en ongebruikelijke transacties dienen te melden bij de FIU-Nederland. Zie voor een uitgebreide toelichting op de inhoud van deze verplichtingen paragraaf 2.1.2. van deze toelichting. Gezien de zwaarte van deze verplichtingen is het ook in het belang van een instelling dat vooraf wordt getoetst of een instelling in staat is om te voldoen aan de Wwft-verplichtingen.

De richtlijn stelt bovendien de eis dat de personen die een leidinggevende functie hebben binnen deze aanbieders of die de uiteindelijk begunstigde van deze aanbieders zijn, geschikt en betrouwbaar moeten zijn. Ook deze toets past goed binnen het kader van een vergunningverlening.

De verplichting om een vergunning aan te vragen geldt voor iedere aanbieder die wisseldiensten of bewaarportemonnees beroeps- of bedrijfsmatig *in of vanuit Nederland* aanbiedt. Zonder een vergunning mogen deze diensten niet worden aangeboden. Dat geldt dus niet alleen voor aanbieders die in Nederland gevestigd zijn, maar ook voor aanbieders die vanuit een andere lidstaat of vanuit een derde land diensten in Nederland aanbiedt en zich richt op de Nederlandse markt. Dit verbod geldt eveneens voor in Nederland gevestigde partijen die beroeps- of bedrijfsmatig hun diensten aanbieden aan andere landen. De verplichting om een vergunning te verkrijgen is dus niet te omzeilen door alleen buiten Nederland diensten aan te bieden.

3.2.3. Uitvoering en toezicht

Zoals hiervoor aan de orde is geweest, dienen aanbieders van wisseldiensten tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta en van bewaarportemonnees, te voldoen aan alle Wwft-verplichtingen. Gelet op de eerder benadrukte risico's en

de poortwachterfunctie van deze aanbieders, is het van belang dat er goed en voldoende risicogebaseerd toezicht plaatsvindt. In het wetsvoorstel wordt DNB aangewezen als Wwft-toezichthouder voor deze aanbieders. DNB zal dus toezicht houden op de *integriteit* van deze aanbieders. Dit past goed binnen het integriteitstoezicht dat DNB reeds uitoefent. Zo is DNB aangewezen als Wwft-toezichthouder op onder meer banken, de meeste financiële instellingen, trustkantoren en wisselinstellingen. Het toezicht op aanbieders van wisseldiensten tussen virtuele en fiduciaire valuta en van bewaarportemonnees sluit hierbij aan, met name omdat de risico's zich vooral zullen manifesteren op het moment dat virtuele valuta, al dan niet via omzetting naar fiduciaire valuta, het financiële stelsel binnen komen. Bovendien bieden sommige van de hiervoor genoemde instellingen die onder het integriteitstoezicht van DNB staan, reeds activiteiten aan met virtuele valuta. Ook dit maakt dat DNB de meest geëigende toezichthouder is voor deze aanbieders.

3.2.4. Uitvoering vergunningverlening en bestuurderstoetsing

Met nadruk wordt vermeld dat de voorwaarden van de vergunning betrekking hebben op de naleving van de verplichtingen in de Wwft. Dit betekent dat de toetsing bij de vergunningverlening zich hier ook toe beperkt en dat in het toezicht ook alleen getoetst wordt of aan de verplichtingen in de Wwft wordt voldaan. De vergunning ziet dus niet zozeer op de activiteiten zelf, maar slechts op het feit dat de instelling over adequate beheersmaatregelen beschikt om te voldoen aan de Wwft-verplichtingen. DNB beoordeelt de activiteiten zelf dus niet en houdt hier ook geen toezicht op.

Bij een beoordeling van geschiktheid stelt De Nederlandsche Bank (DNB) vast of de kandidaat beschikt over voldoende relevante kennis, vaardigheden en professioneel gedrag om de functie te vervullen. Dit blijkt onder andere uit opleiding, werkervaring en competenties. De geschiktheidstoets is gekoppeld aan een functie. Indien deze functie of het takenpakket verandert kan het daarom noodzakelijk zijn om een nieuwe beoordeling uit te voeren. Daarnaast dient de betrouwbaarheid van een kandidaat buiten twijfel te staan. Het gaat daarbij om voornemens, handelingen en met name ook antecedenten die het vervullen van de functie in de weg staan. Een beoordeling van de betrouwbaarheid is in beginsel eenmalig. Deze beoordeling blijft gelden tenzij een verandering in relevante feiten of omstandigheden aanleiding geeft om de betrouwbaarheid opnieuw te bezien. Een beoordeling van de betrouwbaarheid heeft betrekking op de kandidaat en is, in tegenstelling tot de beoordeling van de geschiktheid, niet afhankelijk van de functie of het takenpakket.

3.3. Derde-hoogrisicolanden

Een instelling dient verscherpt cliëntenonderzoek toe te passen in het geval dat een cliënt woonachtig of gevestigd is, of zijn zetel heeft in een staat die door de Europese Commissie is aangewezen als een staat met een hoger risico op witwassen of financieren van terrorisme. Naast dit verscherpte cliëntenonderzoek wordt in dit wetsvoorstel voor deze situatie nog een aantal aanvullende maatregelen verplicht gesteld. Zo dient een instelling aanvullende informatie te verzamelen over a) deze cliënten en uiteindelijk belanghebbenden, b) het doel en de aard van de zakelijke relatie, c) de herkomst van de fondsen die bij de zakelijke relatie of transactie gebruikt worden en de bron van het vermogen van deze cliënten en van deze

uiteindelijk belanghebbenden, d) de achtergrond van en beweegredenen voor de voorgenomen of verrichte transacties van deze cliënten en e) het verkrijgen van goedkeuring van het hoger leidinggevend personeel voor het aangaan of voortzetten van een zakelijke relatie. Daarnaast dient een instelling de zakelijke relatie met en de transacties van deze cliënten te onderwerpen aan een verscherpte controle, door het aantal controles en de frequentie van actualiseren van gegevens over deze cliënten en uiteindelijk belanghebbenden te verhogen en door transactiepatronen te selecteren die nader onderzocht moeten worden. Voor een deel zijn deze maatregelen reeds opgenomen in de Wwft, maar bepaalt de Wwft dat deze maatregelen alleen gaan gelden als bij ministeriële regeling wordt bepaald dat instellingen deze maatregelen moeten toepassen. Op dit moment is er geen ministeriële regeling. Door de implementatie van de richtlijn worden deze en andere aanvullende maatregelen verplicht voorgeschreven in alle gevallen dat een instelling via haar cliënten te maken krijgt met derde-hoogrisicolanden.

Naast deze voorgeschreven lijst van verplichte aanvullende maatregelen van verscherpt cliëntenonderzoek, wordt er een 'illustratieve' lijst van tegenmaatregelen in de Wwft opgenomen, die bij ministeriële regeling verplicht kunnen worden gesteld. In die ministeriële regeling kan een instelling of categorie instellingen worden verplicht om één of meerdere van deze tegenmaatregelen te verrichten. Het betreffen maatregelen om de door de instelling vastgestelde hoge risico's te mitigeren, zoals het invoeren van verscherpte meldmechanismen of het systematisch melden van transacties, het beperken of beëindigen van zakelijke relaties in of transacties naar die staten, maar ook een verbod om in die staten een dochteronderneming, bijkantoor of betaaldienstagent te vestigen of het stellen van strengere eisen aan de uitvoering van een externe audit voor in die staten gevestigde dochterondernemingen, bijkantoren of betaaldienstagenten.

Het verscherpt cliëntenonderzoek in het geval dat een cliënt woonachtig of gevestigd is, of zijn zetel heeft in een staat met een hoger risico, bestaat dus ten minste uit de hierboven weergegeven verplichte aanvullende maatregelen. Daar bovenop kan een instelling bij ministeriële regeling worden verplicht tot het toepassen van nog meer tegenmaatregelen.

3.4 Uitwisseling van informatie tussen autoriteiten

Bij het bestrijden van witwassen en financieren van terrorisme is het van groot belang dat er sprake is van effectief toezicht en opsporing. Hiervoor is goede informatie en het delen van informatie tussen autoriteiten onmisbaar. Dit geldt zowel binnen lidstaten als tussen de lidstaten. Het wetsvoorstel verplicht tot het delen van bepaalde informatie en maakt daarnaast nog andere mogelijkheden voor het uitwisselen van informatie mogelijk en beoogt daarmee de samenwerking bij het voorkomen van witwassen en financieren van terrorisme zowel tussen als binnen lidstaten te verbeteren.

De Wwft bevat momenteel al een aantal bepalingen met betrekking tot de uitwisseling van informatie. Daarin is voor integriteittoezichthouders de mogelijkheid opgenomen om onderling informatie uit te wisselen. Niet alleen voor verschillende integriteittoezichthouders binnen een lidstaat, maar ook tussen integriteittoezichthouders in verschillende lidstaten. Deze samenwerking is van belang voor het effectief toezicht op een meldingsplichtige instelling die in meerdere lidstaten vestigingen heeft.

Met dit wetsvoorstel worden er drie nieuwe mogelijkheden tot het uitwisselen van informatie toegevoegd. De eerste toevoeging betreft de mogelijkheid om van informatie-uitwisseling tussen de toezichthoudende autoriteiten die in het kader van de anti-witwasrichtlijn toezicht uitoefenen op banken in financiële instellingen (integriteitstoezichthouders) en andere toezichthouders die zijn belast met het toezicht op deze instellingen. Het doel van deze aanpassing is om belemmeringen weg te nemen, niet om zonder enige aanleiding het onbeperkt uitwisselen van informatie te faciliteren. Met name de mogelijkheid voor prudentiële of gedragstoezichthouders en integriteitstoezichthouders om onderling informatie uit te wisselen, is van belang voor het uitoefenen van effectief toezicht. Informatie van prudentiële aard of informatie met betrekking tot het gedragstoezicht over banken en financiële ondernemingen, zoals informatie over de geschiktheid en betrouwbaarheid van bestuurders, is vaak onmisbaar voor een adequaat Wwft-toezicht (integriteitstoezicht) op deze instellingen. Tegelijkertijd is Wwft-informatie ook van belang voor het prudentiële of gedragstoezicht. Met name het beroepsgeheim waar prudentiële toezichthouders aan gebonden zijn, staat in sommige gevallen een goede samenwerking in de weg tussen Wwft-toezichthouders en prudentiële of gedragstoezichthouders. Dit vormt een belemmering voor de financiële stabiliteit van deze instellingen en kan risico's op hiaten in het integriteitstoezicht op deze instellingen met zich brengen. Recente gevallen in een aantal Europese lidstaten tonen aan dat de mogelijkheid van uitwisseling van informatie tussen beide soorten toezichthouders essentieel is en een belangrijke voorwaarde vormt om effectief prudentieel en integriteitstoezicht te kunnen uitoefenen.

Ten tweede maakt dit wetsvoorstel het mogelijk om informatie uit te wisselen tussen nationale toezichthoudende autoriteiten die ingevolge de Wwft zijn belast met het toezicht op de Wwft en andere nationale autoriteiten waaraan taken zijn toegewezen op het gebied van het bestrijden of onderzoeken van witwassen en de daarmee verband houdende basisdelicten of terrorismefinanciering. Eén van de doelen van de richtlijn is om de informatie-uitwisseling te verbeteren tussen Wwft-toezichthouders en andere toezichthouders op de financiële markten. Hieraan leveren de instanties binnen het Financieel Expertise Centrum (FEC) een belangrijke bijdrage. Het FEC is een permanent samenwerkingsverband van dat speciaal is opgezet voor de versterking van de integriteit van de financiële sector. De instanties binnen het FEC zijn de Algemene Inlichtingen en Veiligheidsdienst (AIVD), de Belastingdienst, de Fiscale Inlichtingen en Opsporingsdienst (FIOD), de Nationale Politie, de Financiële Inlichtingen Eenheid (FIU) en het Openbaar Ministerie (OM) belast met deze taak. Waar meerdere partijen een taak vervullen bij het bestrijden en voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering, zijn samenwerking en informatie-uitwisseling tussen deze partijen noodzakelijk om die taakvervulling effectief te maken.

Sinds 2014 hebben DNB en de AFM op grond van artikel 1:93, eerste lid, onderdeel f, van de Wet op het financieel toezicht (Wft) de bevoegdheid om vertrouwelijke informatie die op grond van het financiële toezicht is verkregen, met de overige instanties binnen het FEC te delen. Voor Wwft-toezichthouders bestaat er echter nog geen mogelijkheid om vertrouwelijke informatie die op grond van Wwft is verkregen te delen met partijen binnen het FEC die geen toezicht houden op grond van de Wwft. In de praktijk is gebleken dat dit de samenwerking en de informatie-uitwisseling minder effectief maakt.

Eén van de belemmeringen waar Wwft-toezichthouders op stuiten bij het delen van bevindingen betreft het feit dat bepaalde verplichtingen deels hun grondslag kennen in Wft-regels die tot doel hebben de integere bedrijfsvoering van een financiële instelling te waarborgen, en deels in de Wwft die ziet op het voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering.

Een voorbeeld hiervan is de verplichting voor banken om transacties te monitoren en ongebruikelijke transacties te melden bij de FIU-Nederland. Om dit te kunnen doen is het van cruciaal belang dat banken beschikken over een effectief transactiemonitoringsproces.⁴ Dit proces kent zijn wettelijke grondslag deels in de Wft en deels in de Wwft. Indien DNB nu gegevens wil uitwisselen met FEC-partners, moet thans dus zeer secuur worden bekeken welke gegevens hun grondslag kennen in een Wft-verplichting en welke gegevens in een Wwft-verplichting. Gegevens die DNB in het kader van haar toezicht op de Wft heeft verkregen, kunnen op grond van artikel 1:93, tweede lid, Wft wel gedeeld worden, terwijl gegevens die DNB op grond van de Wwft heeft gekregen en die samenhangen met hetzelfde transactiemonitoringsproces niet gedeeld kunnen worden met FEC-partners nu de Wwft daarvoor geen ruimte biedt.

Dit verschil tussen de Wft en de Wwft met betrekking tot de mogelijkheid om informatie te delen met FEC-partners belemmert de samenwerking binnen het FEC-verband en maakt deze minder effectief. Daarom wordt voorgesteld om de Wwft-toezichthouders de mogelijkheid te bieden om informatie met de genoemde partijen uit te wisselen voor zover de gegevens of inlichtingen dienstig zijn voor de uitoefening van de wettelijke taken van betrokken partijen.

Ten derde maakt dit wetsvoorstel informatiedeling mogelijk tussen bevoegde autoriteiten (integriteittoezichthouders) en voor onderzoek verantwoordelijke autoriteiten, namelijk Europese en nationale parlementaire onderzoekscommissies en de Algemene Rekenkamer.

3.5. Anonieme, vooraf betaalde betaalinstrumenten

In het wetsvoorstel worden de limieten en maximale bedragen bij elektronische prepaidkaarten waarbij instellingen mogen afzien van het toepassen van cliëntenonderzoeksmatregelen, verder verlaagd. Op dit moment is het een instelling toegestaan om af te zien van het toepassen van cliëntenonderzoek bij een limiet van 500 euro voor het bedrag dat op de kaart kan worden opgeslagen in het geval dat de kaart alleen binnen Nederland gebruikt kan worden en bij een limiet van 250 euro voor de betalingstransacties die per maand kunnen worden verricht. In beide gevallen worden de limieten verlaagd naar 150 euro. Dit brengt met zich dat er in meer gevallen cliëntenonderzoek moet worden verricht. Hetzelfde geldt in het geval er sprake is van terugbetaling in contanten, dan wel opname in contanten. In dergelijke gevallen mag worden afgezien van het toepassen van cliëntenonderzoek indien de geldwaarde van het elektronisch geld 50 euro bedraagt. Voorheen was de limiet 100 euro. Verder worden er beperkingen gesteld aan online transacties (betalingen) met elektronisch geld, oftewel betalingen op afstand als bedoeld in de herziene richtlijn betaaldiensten⁵. Voor online betalingen met elektronisch

⁴ Artikel 14, lid 4 Bpr, artikelen 2a, lid 1 en 3, lid 2 sub d Wwft.

⁵ Richtlijn (EU) 2015/2366 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2015 betreffende betalingsdiensten in de interne markt, houdende wijziging van de Richtlijnen 2002/65/EG, 2009/110/EG en 2013/36/EU en Verordening (EU) nr. 1093/2010 en houdende intrekking van Richtlijn 2007/64/EG, PbEU, L337/35

geld mag tot een bedrag van 50 euro per transactie worden afgezien van cliëntenonderzoeksmaatregelen. Indien het online betaalde bedrag hoger is dan 50 euro, dient er wel cliëntenonderzoek plaats te vinden. Tot slot is opgenomen dat banken en andere financiële instellingen alleen betalingen met anonieme prepaidkaarten die afkomstig zijn uit derde landen mogen accepteren indien die prepaidkaarten voldoen aan eisen die gelijkwaardig zijn aan de eisen die de Wwft aan anonieme prepaidkaarten stelt.

4. Financiële gevolgen en regeldruk van het wetsvoorstel

§ 4.1. Gevolgen voor het bedrijfsleven

In deze paragraaf wordt toegelicht welke onderdelen van het wetsvoorstel gevolgen hebben voor de regeldruk van instellingen die binnen de reikwijdte van de Wwft vallen. Daarnaast heeft ook de Europese Commissie in een eerder stadium aandacht besteed aan de verwachte gevolgen van de wijzigingen van de vierde anti-witwasrichtlijn in een impact assessment van 5 juli 2016.⁶

§ 4.1.1. Nieuwe instellingen binnen de reikwijdte van de Wwft

De instellingen die binnen de reikwijdte van de Wwft vallen worden met het onderhavige wetsvoorstel uitgebreid. Dit is uiteengezet in paragraaf 3.1 van deze toelichting.

Voor personen die handelen in kunstvoorwerpen geldt al dat zij binnen de reikwijdte van de Wwft vallen voor een bedrag van 10.000 euro of meer in contanten. Nu ook girale transacties van een bedrag van 10.000 euro of meer onder de reikwijdte komen te vallen, zal het aantal meldingen van ongebruikelijke transacties door deze handelaren bij de FIU-Nederland toenemen. Omdat op voorhand onduidelijk is om hoeveel meldingen van ongebruikelijke transacties het gaat, is het niet mogelijk om een betrouwbare inschatting te geven van de regeldruk voor deze instellingen.

Daarnaast vallen ook instellingen die kunstvoorwerpen *opslaan* voor een bedrag van 10.000 euro of meer, zowel contant als giraal, onder de reikwijdte van de Wwft. Geschat wordt dat de toename van de regeldruk als gevolg van de meldplicht voor deze aanbieders 1.170 euro per jaar bedraagt (uitgaande van 30 meldingen per jaar, één uur voor het melden van een ongebruikelijke transactie bij de FIU-Nederland en een uurtarief van 39 euro).

Voor makelaars geldt dat ook (het bemiddelen bij) de verhuur van onroerend goed vanaf een maandelijkse huurprijs van 10.000 euro of meer onder de reikwijdte van de Wwft komt te vallen. Dit betekent dat er in die gevallen cliëntenonderzoek moet worden verricht en ongebruikelijke transacties dienen te worden gemeld bij FIU-Nederland. De kans bestaat dat het om bestaande cliënten gaat, waarover de makelaar al informatie in huis heeft. Daarom is de verwachting dat de kosten die gemoeid zijn met het vormen van de cliëntacceptatiedossiers naar verwachting beperkt zullen zijn. Geschat wordt dat het zal gaan om 78 euro per cliënt (twee uur per cliënt, uitgaande van een gemiddeld uurtarief van 39 euro). Voor het actueel houden van de gegevens die uit hoofde van het cliëntenonderzoek moeten worden verzameld, worden de kosten per cliënt geschat op 58,50 euro (3 keer een half uur per cliënt,

⁶ Impact assessment

uitgaande van een uurtarief van 39 euro).

Tot slot worden aanbieders van bewaarportemonnees en aanbieders van diensten voor het wisselen tussen virtuele en fiduciaire valuta onder het bereik van de Wwft gebracht.

Aanbieders van virtuele valuta	Geschat aantal
<ul style="list-style-type: none">• Wisseldiensten tussen virtuele en fiduciaire valuta• Bewaarportemonnees	<ul style="list-style-type: none">• 27• 3
Totaal	30⁷

Voor bovenstaande aanbieders die aan de verplichtingen van de Wwft moeten gaan voldoen, geldt in de eerste plaats dat zij eenmalige kosten zullen maken voor investeringen in ICT-systemen en het opstellen van beleid en procedures. De nalevingskosten worden, rekening houdend met de diversiteit aan deze aanbieders, geschat op 20.000 euro per aanbieder. Het opstellen van beleid en procedures door een hoogopgeleide medewerker per aanbieder neemt naar schatting 80 uur in beslag. De eenmalige kosten voor het opstellen van beleid en procedures zullen derhalve 4.320 euro per aanbieder bedragen (uitgaande van een uurtarief van 54 euro).⁸ Het totaal aan eenmalige nalevingskosten, uitgaande van 30 aanbieders, bedraagt derhalve 129.600 euro.

Een schatting van de doorlopende kosten voor deze aanbieders luidt als volgt. Het totale bedrag dat gemoeid zal zijn met het cliëntenonderzoek door een deze aanbieders wordt geschat op 39 euro per cliënt (een minimum van een uur per cliënt, uitgaande van een verscherpt cliëntenonderzoek en een uurtarief van 39 euro voor administratief personeel).⁹ Geschat wordt dat de toename van de administratieve lasten als gevolg van de meldplicht voor deze aanbieders 1.950 euro per jaar bedraagt (uitgaande van 50 meldingen per jaar, één uur voor het melden van een ongebruikelijke transactie bij de FIU-Nederland en een uurtarief van 39 euro). Op basis hiervan zouden de totale nalevingskosten die per jaar gepaard gaan met het melden van ongebruikelijke transacties door deze instellingen geschat worden op 58.500 euro.

§ 4.1.2. Risicomanagement voor nieuwe instellingen

Nieuwe instellingen dienen tevens een risicobeoordeling op te stellen en nieuw beleid, procedures en maatregelen te ontwikkelen. De hiertoe benodigde werkzaamheden zullen, indien een instelling daarover beschikt, doorgaans worden verricht door degene die de compliancefunctie vervult. De maatregelen die een instelling neemt om een risicobeoordeling op te stellen dienen te worden afgestemd op de aard en omvang van de instelling. Aangenomen wordt dat de eenmalige kosten hiervan variëren van 780 euro tot 4.320 euro (uitgaande van een uurtarief dat ligt tussen EUR 39 euro en 54 euro en een tijdsbesteding tussen de 20 en 80 uur). Gemiddeld genomen brengt de verplichting tot het opstellen van een risicobeoordeling en daarop gebaseerd beleid naar verwachting 76.500 euro aan eenmalige nalevingskosten met zich (uitgaande van 30 aanbieders).

⁷ Bron: Crypto's – aanbevelingen voor een regelgevend kader, d.d. november 2018De Nederlandsche Bank, Autoriteit Financiële Markten, p.

⁸ Bron: Bijlage IV.D bij het Handboek Meting Regeldrukkosten, versie d.d. 1 januari 2018, bruto uurloon voor hoogopgeleide medewerker gemeten door het CBS in 2016

⁹ Bron: Bijlage IV.D bij het Handboek Meting Regeldrukkosten, versie d.d. 1 januari 2018, bruto uurloon voor administratie personeel gemeten door het CBS in 2016

Aan het actueel houden van de risicobeoordeling en de daarop gebaseerde gedragslijnen, procedures en maatregelen ligt een risicogebaseerde benadering ten grondslag die met zich brengt dat de maatregelen die hiertoe genomen moeten worden per instelling kunnen verschillen. Geschat wordt dat dit voor de instellingen op jaarbasis zal variëren van 780 euro tot 10.800 euro (uitgaande van een tijdsbesteding variërend van 20 tot 200 uur per jaar en een uurloon dat ligt tussen de 39 euro en 54 euro).

Daarnaast zullen bij sommige van deze aanbieders nalevingskosten voortvloeien uit de verplichting om een compliancefunctie in te richten. In de meeste gevallen zal binnen het bestaande personeelsbestand een compliance- of auditfunctie kunnen worden ingericht, of is deze functie mogelijk al ingericht, zodat er geen of beperkte extra nalevingskosten zullen zijn. In de situatie dat een instelling hiervoor geen ruimte heeft binnen het bestaande personeelsbestand zal een extra arbeidsplek moeten worden gecreëerd. De kosten daarvan zullen op jaarbasis 49.760 euro bedragen.¹⁰

§ 4.1.3. Betrouwbaarheid en geschiktheid voor nieuwe instellingen

Het wetsvoorstel brengt ook een toename van de regeldruk met zich in het kader van het geschiktheidsvereiste dat zal gaan gelden voor de dagelijks beleidsbepalers van aanbieders van wisseldiensten tussen virtuele valuta en fiatvaluta en aanbieders van bewaarportemonnees en de personen die toezicht houden op het beleid en de algemene gang van zaken binnen deze aanbieders. Uit door de toezichthoudende autoriteiten verstrekte gegevens blijkt dat het gaat om 30 aanbieders. Voor de (mede)beleidsbepalers en uiteindelijk belanghebbenden van deze aanbieders geldt daarnaast tevens een betrouwbaarheidsvereiste.

De benodigde tijd voor het verzamelen van de voor de geschiktheid- en betrouwbaarheidstoetsing noodzakelijke informatie zal per te toetsen persoon naar verwachting variëren tussen de vier tot zes uur. Aangezien de benodigde werkzaamheden (gedeeltelijk) kunnen worden verricht door personeelsmedewerkers zullen er voorts verschillende uurtarieven van toepassing zijn. Uitgaande van een gemiddeld uurtarief van 65,50 euro¹¹ betreft het een toename van de regeldruk van 262 euro tot 393 euro per persoon. Uitgaande van twee te toetsen personen per instelling, zal dit in totaal tot een gemiddelde lastenverzwaring van 19.650 euro leiden (twee maal 327,50 euro en uitgaande van 30 aanbieders).

§ 4.1.4. Aanvullende maatregelen van verscherpt cliëntenonderzoek ten aanzien derde landen met een hoger risico op witwassen of terrorismefinanciering

Voor alle instellingen die onder de reikwijdte van de Wwft vallen, worden de verplichtingen met betrekking tot het verscherpt cliëntenonderzoek uitgebreid in het geval een instelling te maken krijgt met transacties, zakelijke relaties en

¹⁰ Bron: Bijlage 5 bij het Handboek meting regeldruk, versie d.d. 1 juli 2014, gemiddelde van het bruto uurloon van een manager en administratief medewerker, zoals gemeten door het CBS.

¹¹ Bron: Bijlage IV.D bij het Handboek Meting Regeldrukkosten, versie d.d. 1 januari 2018, gemiddelde van het bruto uurloon van een leidinggevende/manager en hoogopgeleide medewerker gemeten door het CBS in 2016

correspondentbankrelaties die verband houden met landen die door de Europese Commissie zijn aangewezen als staten met een hoger risico op witwassen of terrorismefinanciering. Deze verplichtingen zien op het verzamelen van extra informatie, het verkrijgen van goedkeuring van het hoger leidinggevend personeel voor het aangaan of voortzetten van een zakelijke relatie en het uitvoeren van een verscherpte controle op de zakelijke relaties en transacties van cliënten. Geschat wordt dat de kosten van deze aanvullende maatregelen van verscherpt cliëntenonderzoek voor instellingen op jaarbasis zal variëren van 1080 euro tot 15.400 euro (uitgaande van een tijdsbesteding variërend van 20 tot 200 uur per jaar en een uurloon dat ligt tussen de 54 euro en 77 euro).¹²

§ 4.2. Gevolgen voor de toezichthoudende autoriteiten

Het onderhavige wetsvoorstel heeft ook gevolgen voor de toezichthoudende autoriteiten. Een toename van de kosten voor het Wwft toezicht wordt met name voorzien voor DNB, die zal worden belast met de uitvoering en handhaving van de onderhavige wet voor zover het de aanbieders van bewaarportemonnees en aanbieders die zich bezig houden met diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta betreft.

Het Bureau Toezicht Wwft zal toezicht moeten gaan houden op de opslag van kunst, vanaf een bedrag van 10.000 euro of meer (zowel contante als girale transacties). Met betrekking tot de koop en verkoop van kunstvoorwerpen geldt dat het Bureau Toezicht Wwft ook toezicht zal gaan uitoefenen op girale transacties van 10.000 euro of meer. Aangezien het toezicht op de kunstsector reeds onderdeel uitmaakte van de taken van het Bureau Toezicht Wwft, zullen de gevolgen van deze wijzigingen beperkt zijn. Hetzelfde geldt voor de makelaars die nu ook met betrekking tot (het bemiddelen bij) de verhuur van onroerend goed vanaf een maandelijkse huurprijs van 10.000 euro of meer onder de reikwijdte van de Wwft komen te vallen.

§ 4.3. Gevolgen voor de FIU-Nederland

Het wetsvoorstel bevat de verplichting voor de FIU-Nederland om een centraal contactpunt aan te wijzen dat verantwoordelijk is voor de ontvangst van verzoeken van een FIU van een andere lidstaat tot het aanleveren van gegevens of inlichtingen over een instelling die in Nederland gevestigd is. De daadwerkelijke gevolgen van deze verplichting zullen minimaal zijn, omdat FIU's al geruime tijd onderling informatie met elkaar uitwisselen, waardoor het proces voor de ontvangst van buitenlandse verzoeken bij de FIU-Nederland al zo is ingericht dat hiervoor feitelijk al één verantwoordelijke is aangewezen.

6. Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid

[PM]

7. Verwerking persoonsgegevens

¹² Bron: Bijlage IV.D bij het Handboek Meting Regeldrukkosten, versie d.d. 1 januari 2018, gemiddelde van het bruto uurloon van een leidinggevende/manager en hoogopgeleide medewerker gemeten door het CBS in 2016

Het voorkomen van het gebruik van het financieel stelsel voor witwassen of financieren van terrorisme wordt erkend als een zwaarwegend, algemeen belang in de zin van de regelgeving inzake bescherming van persoonsgegevens. Een zwaarwegend, algemeen belang maakt het mogelijk om, onder strikte voorwaarden, uitzonderingen te maken op bepaalde verboden en geboden ter bescherming van persoonsgegevens. In de vierde anti-witwasrichtlijn wordt hier in artikel 41 nadrukkelijk aandacht aan besteed.

Het onderhavige wetsvoorstel brengt ten opzichte van de huidige Wwft enkele wijzigingen met zich die betrekking hebben op gegevensbescherming. De verschillende verwerkingen van persoonsgegevens op grond van het onderhavige wetsvoorstel volgen grotendeels rechtstreeks uit de richtlijn. Deze verwerkingen zijn te kwalificeren als een verwerking op grond van een wettelijke verplichting, in de zin van artikel 6, eerste lid, onderdeel c, van de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG).

In het navolgende wordt stilgestaan bij de wijzigingen en de toetsing daarvan aan de beginselen van doelbegrenzing, noodzaak en evenredigheid.

§7.1. Persoonsgegevens in het kader van het cliëntenonderzoek

Wwft-instellingen verwerken persoonsgegevens in het kader van de verplichting om cliëntenonderzoek te verrichten. Ten opzichte van het huidige recht zullen zij verplicht zijn meer persoonsgegevens te verzamelen in het geval van hoog risicolanden. De aanvullende gegevens die zullen moeten worden verzameld, betreffen een directe implementatie van de richtlijn. Er geldt een bewaartermijn van vijf jaar vanaf het moment dat een zakelijke relatie is beëindigd of een transactie is verricht, voor de persoonsgegevens die uit hoofde van het cliëntenonderzoek worden verzameld. Deze bewaartermijn blijft ongewijzigd. Na het verstrijken van deze termijn dienen de persoonsgegevens te worden vernietigd.

Bij de totstandkoming van de vierde anti-witwasrichtlijn is overwogen dat het belang van het voorkomen van witwassen en financieren van terrorisme het verwerken van persoonsgegevens rechtvaardigt. De verwerking van persoonsgegevens vindt plaats ter voorkoming van het gebruik van het financieel stelsel voor witwassen en terrorismefinanciering. Zonder het verrichten van cliëntenonderzoek zou een effectieve bestrijding van witwassen en financieren van terrorisme niet mogelijk zijn. Ten einde signalen die duiden op onder meer witwassen of terrorismefinanciering te kunnen herkennen, is het verwerven van kennis en informatie over de identiteit van een cliënt onmisbaar. Ook voor het functioneren van de (Nederlandse) opsporingsautoriteiten is deze informatie essentieel.

Tegelijkertijd dient het verwerken van persoonsgegevens beperkt te blijven tot hetgeen noodzakelijk is voor de naleving van de verplichtingen uit de Wwft. Dit is ook uitdrukkelijk overwogen bij de totstandkoming van de vierde anti-witwasrichtlijnen komt terug in artikel 34a van de Wwft. Persoonsgegevens die zijn verzameld in het kader van het cliëntenonderzoek mogen niet verder worden verwerkt voor een doel dat onverenigbaar is met dit nalevingsdoel.

§7.2. Uitbreiding reikwijdte

Op grond van dit wetsvoorstel worden aanbieders van wisseldiensten tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta en van bewaarportemonnees toegevoegd

aan de Wwft en wordt de reikwijdte voor kunsthandelaars en makelaars verbreed. Deze uitbreidingen volgen rechtstreeks uit de richtlijn. Dit betekent dat deze nieuwe partijen nu ook cliëntenonderzoek moeten gaan verrichten en ongebruikelijke transacties melden. Hierbij worden persoonsgegevens verwerkt. Voor deze instellingen gelden de beschermingsmaatregelen zoals deze ook voor de andere Wwft-instellingen van toepassing zijn. Zo is de verwerking gebonden aan het doel van de Wwft, dient een instelling een cliënt vooraf te informeren over het verwerken van de persoonsgegevens en gelden bewaartermijnen en de plicht tot vernietiging van de gegevens na verstrijking daarvan.

§7.3. Informatie-uitwisseling tussen autoriteiten

Dit wetsvoorstel regelt een aantal mogelijkheden waarop toezichthouders en andere autoriteiten informatie, waaronder persoonsgegevens, met elkaar kunnen uitwisselen. Deze mogelijkheden volgen uit de richtlijn. De uitwisseling tussen Wwft-toezichthouders op financiële instellingen en prudentiële toezichthouders is dwingend voorgeschreven in de richtlijn. In de Nederlandse situatie betekent dit uitwisseling van informatie tussen de AFM en DNB en intern bij die toezichthouders. Uitwisseling van informatie tussen en binnen die toezichthouders vindt op dit moment binnen het financieel toezicht al veelvuldig plaats en de bescherming van deze gegevens is op een goede wijze geborgd.

Daarnaast regelt het wetsvoorstel uitwisseling tussen de Wwft-toezichthouders en de FEC-partners die zich bezig houden met de bestrijding en opsporing van witwassen en financieren van terrorisme. De richtlijn biedt hiervoor in artikel 57c, tweede lid, een expliciete grondslag. Voor een toelichting op het doel en de noodzaak van deze uitwisseling wordt verwezen naar paragraaf 3.4. De AFM en DNB hebben op dit moment al op grond van de Wft de mogelijkheid om informatie met de FEC-partners uit te wisselen. Voor de uitwisseling met en binnen de FEC-partners bestaan afspraken waarmee de beveiliging van de persoonsgegevens is gewaarborgd. De betrokken autoriteiten verwerken al op verschillende grondslagen persoonsgegevens en zijn toegerust om dit op een zorgvuldige wijze te doen.

Tot slot regelt het wetsvoorstel uitwisseling van informatie tussen Wwft-toezichthouders en voor onderzoek verantwoordelijke autoriteiten, namelijk Europese en nationale parlementaire onderzoekscommissies en de Algemene Rekenkamer. Ook hiervoor biedt de richtlijn in artikel 57c, derde lid, een expliciete grondslag en geldt dat AFM en DNB op dit moment al op grond van de Wft de mogelijkheid hebben om informatie uit te wisselen met parlementaire enquêtecommissies en de Algemene Rekenkamer. Zoals hiervoor al opgemerkt, verwerken de betrokken autoriteiten al op verschillende grondslagen persoonsgegevens en zijn zij toegerust om dit op een zorgvuldige wijze te doen. Voor de uitwisseling van informatie met parlementaire commissies en de Algemene Rekenkamer bestaan waarborgen waarmee de beveiliging van de persoonsgegevens is gewaarborgd. Zo moet aan een aantal voorwaarden zijn voldaan alvorens de Wwft-toezichthouder kan worden verzocht om het verstrekken van toezichtvertrouwelijke informatie. Zo dienen parlementaire enquêtecommissie en de Algemene Rekenkamer zich er telkens van te vergewissen dat de gevraagde gegevens noodzakelijk zijn om hun wettelijke taak uit te kunnen oefenen. De noodzaak van het verkrijgen van toezichtvertrouwelijke informatie staat dus niet op voorhand vast. Of er sprake is van noodzakelijkheid zal steeds van geval tot geval moeten worden

beoordeeld. Hierdoor gaat een beperkende werking uit van het noodzakelijkheidsvereiste: het zorgt er voor dat de Algemene Rekenkamer of de parlementaire enquêtecommissie steeds een goede afweging moet maken met het oog op de vraag of sprake is van noodzakelijkheid. Verder dienen zij de toezichtvertrouwelijke informatie geheim te houden. Dit houdt tevens in dat de verkregen toezichtvertrouwelijke informatie aan geen enkele persoon of autoriteit bekend mag worden gemaakt.

§7.4. Advies AP

[PM]

8. Consultatie

[PM]

ARTIKELSGEWIJS

Artikel 1

A

Aanbieder van een bewaarportemonnee: relevant is of behalve de gebruiker, ook de aanbieder beschikt over de privésleutel, aangezien degene die in het bezit is van de privésleutel in staat is om te beschikken over de virtuele valuta in de portemonnee. Met de privésleutel kunnen ook voorgenomen transacties worden 'geautoriseerd'. Kortom, via de privésleutel kan controle worden uitgeoefend over de virtuele valuta. Dit geldt eveneens indien de privésleutel wordt gedeeld met meerdere gebruikers. Aanbieders van zogenaamde 'software' portemonnees vallen hier niet onder, aangezien zij slechts portemonnees genereren en geen grip hebben op de privésleutel van deze portemonnee.

De richtlijn geeft geen definitie van aanbieders die zich bezig houden met diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta. Onder deze categorie vallen ook aanbieders van ATM's waarbij virtuele valuta kunnen worden gewisseld voor fiduciaire valuta en vice versa.

Virtuele valuta: deze definitie bevat vier elementen die van belang zijn, namelijk: a) een digitale weergave van waarde, b) niet uitgegeven of gegarandeerd door een centrale bank of een overheid en niet noodzakelijk gekoppeld aan een wettelijk vastgestelde valuta, c) door natuurlijke of rechtspersonen aanvaard als ruilmiddel en d) die elektronisch akn worden overgedragen, opgeslagen en verhandeld.

a) De waarde van virtuele valuta wordt hoofdzakelijk in digitale vorm weergegeven, maar deze definitie sluit niet uit dat de waarde ook fysiek kan worden weergegeven, bijvoorbeeld via een afdruk of via een gegraveerd metalen voorwerp. Een digitale weergave van waarde toont sterke overeenkomst met het monetaire concept van 'rekeneenheid' maar is breder omdat het ook de mogelijkheid omvat om virtuele valuta als privégeduld of als handelsartikel (koopwaar) te beschouwen. Ook wordt er niet verwezen naar een standaard numerieke rekeneenheid voor het meten van de waarde van de kosten van goederen, diensten, activa of passiva, omdat over het algemeen wordt aangenomen dat een dergelijke rekeneenheid gedurende een bepaalde tijd stabiel moet zijn. Dat is bij virtuele valuta vooralsnog niet het geval.

b) Virtuele valuta worden niet uitgegeven door een bank, andere publieke autoriteiten of overheidsinstanties. Is dit wel het geval dan is er sprake van fiduciaire valuta, ongeacht wat de (fysieke of digitale) vorm is. Dit is ook het verschil tussen elektronisch geld en virtuele valuta: virtuele valuta zijn niet (noodzakelijkerwijs) gekoppeld aan fiduciaire valuta, oftewel, virtuele valuta hebben geen vaste tegenwaarde ten opzichte van fiduciaire valuta en kunnen niet voor een nominale waarde worden ingewisseld bij degene die de virtuele valuta heeft uitgegeven. Elektronisch geld, daarentegen, is een geldwaarde die elektronisch is opgeslagen, waarmee betalingstransacties kunnen worden verricht en waarmee betalingen kunnen worden gedaan aan andere personen dan de uitgever van het elektronisch geld.

c) Virtuele valuta kunnen worden gebruikt als 'ruilmiddel' om goederen en diensten van de ene houder naar de andere houder te krijgen. Het betreft een rechtstreekse ruiling, dat wil zeggen dat er is geen ruilsysteem nodig is (zoals een systeem waarbij geld wordt gebruikt als ruilmiddel om de waarde van de goederen en/of diensten op elkaar af te stemmen). In hoeverre een bepaalde virtuele valuta door marktdeelnemers wordt geaccepteerd als rechtstreeks ruilmiddel, verschilt per virtuele valuta. Bovendien kan een virtuele valuta bewust zo worden ontworpen dat zij is bestemd voor een breed of juist beperkt gebruik.

d) Virtuele valuta kunnen elektronisch worden overgedragen van de ene gebruiker naar de andere, worden opgeslagen op een elektronisch apparaat of server of elektronisch worden verhandeld. Dit sluit echter niet uit dat er ook een fysieke overdracht kan plaatsvinden, dat exemplaren van virtuele valuta ook op andere manieren kunnen worden opgeslagen (bijvoorbeeld via documenten of munten) of dat virtuele valuta op andere manieren kunnen worden verhandeld. De potentiële functie van virtuele valuta als 'waardemiddel voor de toekomst' (oppotmiddel), impliceert niet noodzakelijkerwijs dat deze waarde stabiel blijft na verloop van tijd of dat zij niet onderhevig is aan inflatie of deflatie.

Het doel van deze definitie is om virtuele valuta te onderscheiden van fiduciaire valuta en in het bijzonder van elektronisch geld dat een digitale weergave is van fiduciaire valuta. Geld (oftewel fiduciaire valuta is geld dat zijn waarde ontleent aan het vertrouwen dat erin wordt gesteld) kent drie functies, namelijk als a) rekeneenheid, b) ruilmiddel en c) waardemiddel voor de toekomst. Virtuele valuta zijn in potentie in staat om één of meer van deze functies te vervullen. De definitie van virtuele valuta zoals hierboven toegelicht, toont echter aan dat virtuele valuta deze functies niet op gelijkwaardige manier, niet tegelijkertijd of niet in dezelfde mate vervult als geld.

B

Artikel 1a, vierde lid, onderdeel a

De richtlijn bepaalt dat niet alleen belastingadviseurs, maar ook iedere persoon die materiële hulp, bijstand of advies op belastinggebied verleent, onder de reikwijdte van de richtlijn valt. In het nationale recht is reeds opgenomen dat een ieder die beroeps- of bedrijfsmatig vergelijkbare activiteiten verricht als belastingadviseur onder de Wwft valt. Voorts bepaalt de richtlijn dat niet alleen het geven van rechtstreeks belastingadvies, maar ook het *via andere personen* verlenen van materiële hulp, bijstand of advies op belastinggebied onder de reikwijdte van de richtlijn valt. Aan dit onderdeel is daarom toegevoegd dat ook het geven van belastingadvies of daarmee

vergelijkbare activiteiten, via andere natuurlijke personen, rechtspersonen of vennootschappen onder de Wwft valt.

De richtlijn stelt voorts de beperking dat de richtlijn ziet op personen die het verlenen van materiele hulp, bijstand of advies op belastinggebied *als voornaamste* bedrijfs- of beroepsactiviteit hebben. Dit heeft als consequentie dat een ieder die in hoofdzaak beroeps- of bedrijfsmatig optreedt als belastingadviseur, of daarmee vergelijkbare activiteiten beroeps- of bedrijfsmatig verricht, onder de reikwijdte van de Wwft valt, ongeacht of er ook andere activiteiten beroeps- of bedrijfsmatig worden verricht .

Artikel 1a, vierde lid, onderdeel h

Nieuw in de richtlijn is dat expliciet wordt bepaald dat indien een vastgoedmakelaar bemiddelt bij de verhuur van onroerend goed, bij een maandelijkse huurprijs van 10.000 euro of meer, onder de reikwijdte van de richtlijn valt. Deze explicitering is toegevoegd aan dit onderdeel. Van belang is dat deze ondergrens van 10.000 euro alleen geldt voor bemiddeling inzake huurovereenkomsten. Bij andere vormen van bemiddeling bij het tot stand brengen en sluiten van overeenkomsten inzake onroerende zaken en rechten waaraan onroerende zaken zijn onderworpen geldt geen ondergrens en gelden de verplichtingen van de Wwft dus voor ieder bedrag.

Artikel 1a, vierde lid, onderdeel j en k

Onderdeel j is hetzelfde als het huidige onderdeel h en bevat dus geen inhoudelijke wijzigingen. Onderdeel k bevat een nadere regulering van de kunsthandel. Ten eerste wordt ook de opslag van kunstwerken gereguleerd, vanaf een bedrag van 10.000 euro. Dit kan zowel een contante als girale betaling zijn. Bij het vaststellen van de hoogte van het bedrag is het irrelevant of het bedrag van 10.000 euro in één handeling wordt betaald, of door middel van meerdere handelingen waartussen een verband bestaat. De tweede wijziging heeft betrekking op de koop en verkoop van kunstvoorwerpen. Voorheen vielen deze handelaren onder de reikwijdte van de Wwft indien er een bedrag van 10.000 euro in contanten mee gemoeid is. Nu wordt dit uitgebreid naar een bedrag van 10.000 euro dat zowel giraal als contant kan worden betaald. Bij de koop en verkoop van kunstvoorwerpen geldt eveneens dat bij het vaststellen van de hoogte van het bedrag het irrelevant is of dit bedrag in één handeling wordt betaald, of door middel van meerdere handelingen waartussen een verband bestaat.

Onder het beroeps- of bedrijfsmatig bemiddelen bij de handel in kunstvoorwerpen valt ook de handel in kunstvoorwerpen wanneer die wordt uitgevoerd door kunstgalerijen en veilinghuizen.

Anders dan bij de opslag en koop en verkoop van kunstvoorwerpen, geldt er voor het bemiddelen inzake de koop en verkoop van kunstvoorwerpen geen ondergrens van 10.000 euro. Dit is thans opgenomen in onderdeel h van dit artikel. Dat er bij bemiddeling geen ondergrens geldt, is geen verandering van de bestaande situatie, maar gaat wel verder dan de richtlijn voorschrijft, aangezien de richtlijn ook voor bemiddeling inzake de handel in kunstvoorwerpen een ondergrens van 10.000 euro hanteert.

Voorts reguleert de richtlijn ook de handel in kunstvoorwerpen wanneer

deze wordt uitgevoerd door freeports. Deze bepaling is niet opgenomen in de Wwft aangezien er in Nederland geen freeports voorkomen.

Artikel 1a, vierde lid, onderdeel l en m

Natuurlijke personen, rechtspersonen en vennootschappen die beroeps- of bedrijfsmatig diensten aanbieden voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta en natuurlijke personen, rechtspersonen en vennootschappen die beroeps- of bedrijfsmatig bewaarportemonnees aanbieden, komen onder de reikwijdte van de Wwft te vallen.

C - D

De wijzigingen in de artikelen 1b en 1d hangen samen met de wijziging van artikel 1a. Aan dit laatste artikel zijn drie nieuwe categorieën van natuurlijke personen, rechtspersonen of vennootschappen toegevoegd die onder de reikwijdte van de wet komen te vallen. In artikel 1d wordt voor deze categorieën een toezichthouder aangewezen. De eerste nieuwe categorie heeft betrekking op natuurlijke personen, rechtspersonen of vennootschappen die beroeps- of bedrijfsmatig kunstvoorwerpen opslaan. De aangewezen toezichthouder voor deze categorieën is de Minister van Financiën. De Minister van Financiën is reeds belast met het toezicht op de handel (koop en verkoop) van kunstvoorwerpen. Gelet op deze bestaande bevoegdheid wordt het toezicht op de opslag van kunst ook bij de Minister van Financiën belegd.

De andere twee nieuwe categorieën zijn natuurlijke personen, rechtspersonen of vennootschappen die beroeps- of bedrijfsmatig diensten aanbieden voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta en die beroeps- of bedrijfsmatig bewaarportemonnees aanbieden. Voor deze twee categorieën wordt DNB als toezichthouder aangewezen. Het aanwijzen van de DNB als Wwft-toezichthouder voor deze aanbieders is toegelicht in het algemene deel van deze toelichting.

E

Artikel 7 van de richtlijn bevat de verplichting om een nationale risicoanalyse uit te voeren en deze actueel te houden. Bij de implementatie van de vierde anti-witwasrichtlijn is opgenomen dat deze nationale risicoanalyse elke twee jaar gepubliceerd zou worden. De reden om deze termijn destijds in de wet op te nemen, was dat ook de Europese Commissie minimaal elke twee jaar haar supranationale risicobeoordeling actualiseert. De gedachte was om dezelfde termijn te hanteren, zodat beide risicobeoordelingen op elkaar kunnen worden afgestemd. In de praktijk is gebleken dat het echter niet noodzakelijk is om elke twee jaar een geactualiseerde versie te publiceren van de nationale risicobeoordeling. Daarom is de tekst van artikel 1f aangepast. Op deze manier sluit de tekst in de Wwft ook beter aan bij de tekst van de richtlijn, die voorschrijft dat de risicobeoordeling actueel gehouden moet worden.

Het tweede lid implementeert artikel 44, derde lid, van de richtlijn. Voor de lidstaten geldt de verplichting om, met het oog op het bijdragen aan de voorbereiding van de nationale risicobeoordeling, uitgebreide statistieken bij te houden over aangelegenheden die relevant zijn voor de doeltreffendheid van nationale regelgeving ter bestrijding van witwassen of terrorismefinanciering. Nederland dient jaarlijks een geconsolideerd overzicht van deze statistieken te

publiceren en deze jaarlijks te doen toekomen aan de Europese Commissie, die op haar beurt jaarlijks een samenvatting van en een toelichting op deze statistieken op haar website ter beschikking zal stellen.

F

Aan artikel 3, tweede lid, onderdeel b, Wwft worden, gelet op artikel 13, eerste lid, onder b, van de richtlijn, extra maatregelen toegevoegd om, in het geval de uiteindelijk begunstigde lid is van het hoger leidinggevend personeel, de identiteit van dit lid te achterhalen. De reden om deze verplichting expliciet in de richtlijn op te nemen, volgt uit het feit dat het aanwijzen van een lid van het hoger leidinggevend personeel als uiteindelijk belanghebbende alleen mogelijk is als er, na uitputting van alle mogelijke middelen, geen andere uiteindelijk belanghebbende kan worden aangewezen of indien er twijfel bestaat over of de geïdentificeerde uiteindelijk belanghebbende wel de uiteindelijk belanghebbende is. Het niet kunnen identificeren van de uiteindelijk belanghebbende op basis van een toereikend percentage van de aandelen of de stemrechten of het eigendomsbelang dan wel zeggenschap via andere middelen, brengt risico's met zich mee, waardoor extra waarborgen dienen te gelden. Deze extra waarborgen bestaat uit het vastleggen van de maatregelen die zijn genomen om de identiteit te achterhalen en de moeilijkheden die de instelling heeft ondervonden tijdens het verificatieproces.

Het elfde lid bevat een implementatie van artikel 14, vijfde lid, van de richtlijn. Daarin wordt benadrukt dat cliëntenonderzoek niet alleen dient plaats te vinden bij nieuwe cliënten, maar ook bij bestaande cliënten. Hoe vaak dit cliëntenonderzoek moet worden geactualiseerd, is afhankelijk van de risicogevoeligheid van een cliënt. De richtlijn bepaalt dat het cliëntenonderzoek in ieder geval dient te worden geactualiseerd wanneer de relevante omstandigheden van een cliënt veranderen, indien een instelling op grond van de Wwft verplicht is om contact op te nemen met de cliënt om informatie met betrekking tot de uiteindelijk belanghebbende te evalueren en indien een instelling dat verplicht is in het kader van administratieve samenwerking op het gebied van belastingen.

G

Artikel 4, tweede lid, Wwft bevat de verplichting voor een instelling die een nieuwe zakelijke relatie wil aangaan om, voordat zij deze relatie aan kan gaan, te beschikken over een bewijs van registratie van de uiteindelijk belanghebbende van de cliënt in het register, bedoeld in artikel 2 van de Handelsregisterwet 2007. Dit vloeit voort uit artikel 14, eerste lid, van de richtlijn.

H

In artikel 7 Wwft worden regels gesteld met betrekking tot het gebruik van anoniem elektronisch geld. Dit elektronisch geld is in die zin anoniem omdat bij de uitgifte ervan tot bepaalde bedragen geen cliëntenonderzoek hoeft te worden verricht. In artikel 7 zijn de limieten en maximale bedragen bij elektronische prepaidkaarten opgenomen, waaronder het instellingen is toegestaan om af te zien van de toepassing van cliëntenonderzoeksmatregelen. Middels deze wijzigingen van artikel 7 worden

die limieten en grensbedragen verder verlaagd. Voorheen was het een instelling toegestaan om af te zien van het toepassen van cliëntenonderzoek bij een limiet van 500 euro voor het bedrag dat op de kaart kan worden opgeslagen in het geval dat de kaart alleen binnen Nederland gebruikt kan worden en bij een limiet van 250 euro voor de betalingstransacties die per maand kunnen worden verricht. In beide gevallen worden de limieten verlaagd naar 150 euro. Dit brengt met zich dat er in meer gevallen cliëntenonderzoek moet worden verricht. Hetzelfde geldt in het geval er sprake is van terugbetaling in contanten, dan wel opname in contanten. In dergelijke gevallen mag worden afgezien van het toepassen van cliëntenonderzoek indien de geldwaarde van het elektronisch geld 50 euro bedraagt. Voorheen was de limiet 100 euro. Verder worden er beperkingen gesteld aan online transacties (betalingen) met elektronisch geld, oftewel betalingen op afstand als bedoeld in de herziene richtlijn betaaldiensten. Voor online betalingen met elektronisch geld mag tot een bedrag van 50 euro per transactie worden afgezien van cliëntenonderzoeksmaatregelen. Indien het online betaalde bedrag hoger is dan 50 euro, dient er wel cliëntenonderzoek plaats te vinden.

Verder is bepaald dat banken en andere financiële ondernemingen alleen anonieme prepaid kaarten mogen accepteren uit derde landen als deze voldoen aan dezelfde eisen als die zijn gesteld in het eerste en derde lid van artikel 7 Wwft. Derde landen zijn landen die geen lidstaat zijn. Hiermee worden de nieuwe bepalingen in artikel 12 van de richtlijn geïmplementeerd.

I

De formulering van artikel 18, tweede lid, van de richtlijn is aangepast. De situaties waarin instellingen de achtergrond en het doel van transacties moeten onderzoeken worden duidelijker geformuleerd en onderscheiden. Het gaat daarbij om transacties die voldoen aan ten minste één van de volgende voorwaarden: a) complexe transacties, b) ongebruikelijk grote transacties, c) transacties met een ongebruikelijk patroon of d) transacties zonder duidelijk economisch of rechtmatig doel. In deze situaties geldt de algemene verplichting voor instellingen dat zij de intensiteit en de aard van de monitoring van de zakelijke relatie verhogen. Instellingen dienen de gehele zakelijke relatie dus aan een verscherpte controle te onderwerpen om te bepalen of de hiervoor genoemde transacties of activiteiten van die zakelijke relatie ongebruikelijk blijken. Hoewel de formulering van deze bepaling in de richtlijn wordt aangepast, is er geen sprake van een materiële wijziging.

Artikel 8, vierde lid, aanhef, is een implementatie van artikel 19, eerste lid, van de richtlijn. Hierin is verduidelijking opgenomen dat het maatregelen betreffen die moeten worden getroffen *bij het aangaan van de zakelijke relatie*, en dat als een bank of een andere financiële onderneming een correspondentrelatie aangaat of is aangegaan met een respondentinstelling in een staat die geen lidstaat is, dat het gaat om die situaties waarbij *betalingen worden verricht*.

J

Artikel 8 van de wet bepaalt dat er in ieder geval verscherpt cliëntenonderzoek dient plaats te vinden indien de staat waar de cliënt woonachtig of gevestigd is, of zijn zetel heeft, door de Europese Commissie is

aangewezen als een staat met een hoger risico op witwassen of financieren van terrorisme. In het aangepaste artikel 9 worden de aanvullende maatregelen genoemd die onderdeel moeten uitmaken van dit verscherpt cliëntenonderzoek. In het eerste lid van artikel 9 worden de aanvullende maatregelen beschreven die een instelling ten minste moet nemen indien zij, via haar cliënten, te maken krijgt met hoog risico landen. De maatregelen die zijn opgenomen in het eerste lid, werden voorheen voor het overgrote deel in artikel 9, tweede lid, Wwft (oud) al genoemd als bijzondere maatregelen voor instellingen die bij ministeriële regeling konden worden aangewezen. Anders dan voorheen worden deze maatregelen met deze wijziging van artikel 9 verplicht voorgeschreven. De meeste aanvullende maatregelen zien op de verplichting om meer informatie te verzamelen. Nieuw is de verplichting dat een instelling bij het aangaan of voortzetten van een zakelijke relatie hiervoor eerst goedkeuring dient te krijgen van haar hoger leidinggevend personeel.

In het tweede en derde lid zijn verscherpte cliëntenonderzoekmaatregelen opgenomen die bij ministeriële regeling kunnen worden aangewezen als aanvulling op de maatregelen in artikel 8 en het eerste lid van artikel 9. In het tweede lid zijn twee nieuwe artikelen toegevoegd, namelijk onderdeel a en b. De onderdelen c en d waren reeds opgenomen in het oude artikel 9, derde lid.

Het tweede lid is nieuw en bevat de mogelijkheid van het stellen van aanvullende maatregelen met betrekking tot dochterondernemingen, bijkantoren of betaaldienstagenten van een (Nederlandse) instelling in een hoog risico land, zoals extra eisen aan de uitvoering van een externe audit. Tevens kan een Nederlandse instelling worden verboden om in dat hoog risico land een dochteronderneming, bijkantoor of betaaldienst te vestigen. Andersom kan het instellingen afkomstig uit een hoog risico land, worden verboden om in Nederland een dochteronderneming, bijkantoor of betaaldienstagent te vestigen. Tot slot kunnen banken en andere financiële ondernemingen worden verplicht om hun zakelijke relaties en correspondentrelaties in hoog risico landen te herzien, te wijzigen of te beëindigen (dit in tegenstelling tot het tweede lid, onderdeel d, dat ziet op alle Wwft-instellingen).

Het derde lid maakt duidelijk dat, in het geval bij ministeriële regeling aanvullende maatregelen voor verscherpt cliëntenonderzoek worden aangewezen, deze maatregelen uit het eerste en tweede lid niet in gelijke mate voor alle instellingen hoeven te gelden. Hiermee worden de bepalingen van artikel 18bis van de richtlijn geïmplementeerd.

K

Gelet op artikel 20bis, eerste lid, van de richtlijn is in artikel 9a uitdrukkelijk opgenomen dat er een lijst met de exacte functies van politiek prominente personen wordt gepubliceerd en dat deze up-to-date wordt gehouden.

L

De wijzigingen van artikel 13a Wwft implementeren de wijzigingen van de artikelen 54 en 55, tweede lid, van de richtlijn. Nieuw is de verplichting voor de FIU-Nederland om een centraal contactpunt aan te wijzen dat de verzoeken om informatie van FIU's uit andere lidstaten in ontvangst neemt. Het kan ook zo

zijn dat een FIU uit een andere lidstaat verzoekt om informatie of verzoekt of de ontvangen informatie mag worden gedeeld met bevoegde autoriteiten in een andere lidstaat. Het negende lid bepaalt dat de FIU-Nederland dergelijke verzoeken alleen gemotiveerd mag weigeren. Deze weigering moet zodanig zijn gemotiveerd dat misbruik van en onredelijke beperkingen op de verstrekking van informatie worden voorkomen.

M

Voor zover dat nog niet het geval was, is bij de bepalingen over geheimhouding en publicatie door de toezichthoudende instantie zoveel mogelijk aangesloten bij de Wet op het financieel toezicht. Zowel DNB als de Autoriteit Financiële Markten (AFM) kunnen daardoor werken met één kader voor het openbaar maken van gegevens. Artikel 22 komt overeen met artikel 1:89 Wft en betreft de geheimhoudingsplicht voor alle huidige en voormalige betrokkenen bij de uitvoering van deze wet, waaronder voor de toezichthouder zelf. Nieuw is het eerste lid, waarin deze geheimhoudingsplicht uitdrukkelijk is opgenomen. Met het eerste en tweede lid wordt beoogd dat vertrouwelijke gegevens die in het kader van deze wet zijn vergaard, door de toezichthouder niet worden verspreid. De geheimhoudingsplicht heeft tot doel te waarborgen dat informatie die vertrouwelijk van aard is en die door instellingen wordt verstrekt, vertrouwelijk blijft. Daarnaast heeft deze waarborg tevens tot doel dat de vrije informatievoorziening aan de toezichthouder en effectief toezicht door de toezichthouder wordt bevorderd.

Uit het nieuwe tweede lid volgt dat als er vertrouwelijke gegevens of inlichtingen openbaar gemaakt moeten worden, dat dit altijd in geaggregeerde vorm dient plaats te vinden. Dit houdt in dat de informatie die openbaar wordt gemaakt niet herleidbaar is tot natuurlijke personen. Dit betekent dat een mededeling ook niet herleidbaar mag zijn tot een individuele instelling. Voorts kent het derde lid een uitzondering op de geheimhoudingsplicht voor de gevallen waarin het op grond van het Wetboek van Strafvordering noodzakelijk is om informatie te verstrekken.

N

De richtlijn maakt in artikel 57bis en 57ter uitzonderingen mogelijk op de geheimhoudingsplicht. Deze uitzonderingen zijn geregeld in de artikelen 22a en 22b.

Artikel 22a bevat enkele uitzonderingen op de in artikel 22 opgenomen geheimhoudingsplicht. Het artikel is analoog aan artikel 1:90 Wft vorm gegeven. Het eerste lid maakt informatiedeling mogelijk met andere toezichthoudende autoriteiten. Dit betreffen de autoriteiten die worden genoemd in het vijfde lid. Dit zijn toezichthouders die hun bevoegdheid ontlenen aan de Wwft, dan wel de vierde anti-witwasrichtlijn, zogenaamde 'integriteittoezichthouders'. Het betreft informatie-uitwisseling tussen verschillende nationale integriteittoezichthouders of met integriteittoezichthouders uit andere lidstaten. Deze bepaling was voorheen opgenomen in artikel 22, tweede lid, aanhef, Wwft.

Nieuw zijn artikel 22a, eerste lid, onderdeel a en b. Deze bepalingen maken het mogelijk dat er niet alleen binnen integriteittoezichthouders informatie wordt uitgewisseld, maar ook met andere toezichthoudende instanties op

banken en andere financiële ondernemingen, zoals prudentiële toezichthouders.

Bij onderdeel a en b is het onderscheid van belang tussen *toezichthoudende autoriteit* en *toezichthoudende instantie*. Onder toezichthoudende autoriteit worden, zoals gezegd, de entiteiten verstaan die zijn opgenomen in het vijfde lid. Dit zijn Wwft-toezichthouders die zijn belast met het toezicht op de *integriteit* van het financiële stelsel en moeten worden onderscheiden van toezichthoudende instanties die op grond van het nationale of Europese recht belast zijn met het toezicht op financiële banken en andere ondernemingen. Dit zullen vooral prudentiële toezichthouders zijn, en ook instanties die gedragstoezicht uitoefenen vallen hieronder. Onderdeel b maakt dus mogelijk dat er informatie kan worden uitgewisseld tussen integriteittoezichthouders en andere Europese en nationale toezichthoudende instanties die zijn belast met het toezicht op banken en andere financiële ondernemingen. Het kan voorkomen dat een toezichthoudende instantie, zoals bijvoorbeeld DNB en de AFM, is belast met zowel prudentieel toezicht als Wwft-toezicht op een instelling. In dergelijke gevallen bestaat er geen belemmering om binnen de toezichthoudende instantie informatie uit te wisselen in het geval deze twee vormen van toezicht door verschillende onderdelen van de instantie worden uitgeoefend.

In artikel 22, eerste lid, onderdeel c wordt tevens informatie-uitwisseling mogelijk gemaakt tussen de integriteittoezichthouders en de Europese Centrale Bank.

In het tweede lid zijn de voorwaarden opgenomen waaronder de informatie kan worden uitgewisseld. Deze waren voorheen opgenomen in artikel 22, tweede lid. Het derde lid waarborgt dat gegevens die zijn verkregen van een buitenlandse overheidsinstantie of toezichthouder niet verder worden verspreid krachtens het tweede lid, alvorens de desbetreffende instantie of toezichthouder daar expliciet mee heeft ingestemd. Het vierde lid beschrijft de omgekeerde situatie waarin de buitenlandse toezichthouder de ontvangen gegevens wil aanwenden voor andere doeleinden dan waarvoor de gegevens in eerste aanleg zijn verstrekt. In een dergelijk geval kan de toezichthoudende autoriteit daar toestemming voor verlenen, zolang wordt voldaan aan de voorwaarden van het eerste lid. Indien de betreffende gegevens ook op andere wijze kunnen worden verkregen, verdient dat bovendien de voorkeur. Het derde en vierde lid zijn niet gewijzigd en waren voorheen opgenomen in artikel 22, derde en vierde lid, Wwft. Ook het vijfde lid is ongewijzigd overgenomen van het oude artikel 22, vijfde lid, Wwft.

Ook in artikel 22b zijn uitzonderingen opgenomen op de in artikel 22 vervatte geheimhoudingsplicht. In het eerste lid, onderdeel a, wordt gebruik gemaakt van een in de richtlijn opgenomen lidstaatoptie die het mogelijk maakt om informatie uit te wisselen tussen nationale toezichthoudende autoriteiten en autoriteiten waaraan taken zijn toegewezen op het gebied van het bestrijden of onderzoeken van witwassen en de daarmee verband houdende basisdelicten of terrorismefinanciering. Eén van de doelen van de richtlijn is om de informatie-uitwisseling te verbeteren tussen Wwft-toezichthouders en andere toezichthouders op de financiële markten (zie ook artikel 22a Wwft). Binnen dit kader kent de Wft reeds de mogelijkheid om informatie uit te wisselen tussen Wft-toezichthouders en instanties binnen het

Financieel Expertise Centrum (FEC).¹³ Dat is een permanent samenwerkingsverband van dat speciaal is opgezet voor de versterking van de integriteit van de financiële sector. Partijen binnen het FEC zijn de Algemene Inlichtingen en Veiligheidsdienst (AIVD), de Belastingdienst, de Fiscale Inlichtingen en Opsporingsdienst (FIOD), de Nationale Politie, de Financiële Inlichtingen Eenheid (FIU) en het Openbaar Ministerie (OM). Indien ook Wwft-toezichthouders die toezicht houden op banken en andere financiële ondernemingen informatie kunnen uitwisselen met de partijen binnen het FEC, wordt een belangrijke stap gezet in de verdere versterking van de integriteit van de financiële sector. Waar meerdere partijen een taak vervullen bij het bestrijden en voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering, zijn samenwerking en informatie-uitwisseling tussen deze partijen noodzakelijk om die taakvervulling effectief te maken. Uiteraard zijn er meer partijen die een taak hebben op het gebied van het bestrijden of onderzoeken van witwassen, de daarmee verband houdende basisdelicten of terrorismefinanciering. Deze lidstaatoptie wordt echter nu benut om, net als in de Wft, de integriteit van de financiële sector te versterken.

In onderdeel b, c en d, wordt eveneens gebruik gemaakt van een lidstaatoptie die de richtlijn biedt, namelijk om informatiedeling mogelijk te maken met parlementaire onderzoekscommissies, rekenkamers en andere voor onderzoek verantwoordelijke entiteiten. Ook deze bepaling is analoog aan de Wft ingericht.¹⁴

Het tweede lid bepaalt dat aan deze uitwisseling dezelfde voorwaarde is verbonden als opgenomen in artikel 22a, derde lid, Wwft namelijk dat als de informatie die gewisseld wordt met de partijen die worden genoemd in het eerste lid afkomstig is van buitenlandse toezichthoudende instanties, dat deze buitenlandse toezichthoudende instantie nadrukkelijk moet instemmen met de verstrekking van deze gegevens.

Het derde lid bepaalt dat Europese en nationale enquêtemissies ook aan het beroepsgeheim gebonden zijn, en alleen informatie naar buiten mogen brengen die niet herleidbaar is tot afzonderlijke personen of instellingen. Voor de partijen genoemd in het eerste lid, onderdeel a, geldt dit niet. Voor deze partijen is het van belang dat zij bijvoorbeeld informatie kunnen uitwisselen met andere inlichtingendiensten of met andere opsporingsinstanties. Artikel 1:93e Wft kent voor de informatie-uitwisseling tussen deze instanties een soortgelijke bepaling.

O

Artikel 23b

Vergunningen voor het verlenen van diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta en voor het aanbieden van bewaarportemonnees zijn persoonlijk en niet overdraagbaar. Dat betekent dat deze aanbieders hun vergunning niet kunnen (door)verkoopen. Het gaat hierbij om overdracht in de zin van artikel 3:84 van het Burgerlijk Wetboek, een van de verkrijgingen onder bijzondere titel. Verrijking onder algemene titel zoals fusie of splitsing is wel mogelijk. Voor dergelijke handelingen zal toestemming nodig zijn van DNB, op grond van het nieuwe artikel 23c. Indien na verkrijging

¹³ Zie artikel 1:93, eerste lid, onderdeel d, Wft

¹⁴ Zie artikel 1:93d Wft

onder algemene titel de rechtsopvolger niet aan de vergunningvoorschriften of de wettelijke bepalingen voldoet, bestaat de mogelijkheid om de vergunning in te trekken.

Artikel 23c

Het verbod in het eerste en tweede lid om zonder vergunning diensten te verlenen, betreft diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta en bewaarportemonnees die in of vanuit Nederland beroeps- of bedrijfsmatig worden aangeboden. Dit verbod geldt ook voor een aanbieder in een andere lidstaat of in een derde land die zich met zijn dienstverlening richt op de Nederlandse markt. Alleen het sec aanbieden van de dienst is niet voldoende; een Chinees bedrijf dat online zijn diensten aanbiedt - en daarmee in beginsel vanuit Nederland bereikbaar is - richt zich met een enkele Chinese website nog niet op de Nederlandse markt. Dit is anders in het geval dat een Chinese bedrijf zich bijvoorbeeld bedient van een (Engelstalige of) Nederlandstalige website. Dit verbod geldt eveneens voor in Nederland gevestigde partijen die beroeps- of bedrijfsmatig hun diensten aanbieden aan andere landen. Het verbod is dus niet te omzeilen door alleen buiten Nederland diensten aan te bieden.

Ook partijen buiten Nederland kunnen in Nederland actief deze diensten aanbieden. Buiten de Europese Unie geldt de richtlijn niet. De integriteitsrisico's voor het Nederlandse financiële stelsel die zijn verbonden aan deze dienstverlening vanuit derde landen, is om die reden groter. Het verbod uit het eerste lid is daarom eveneens een verbod om zonder vergunning van DNB vanuit een ander land, ofwel grensoverschrijdend, in Nederland deze diensten aan te bieden. Daarmee wordt beoogd de integriteit van het Nederlandse financiële stelsel te beschermen. Partijen buiten Nederland dienen in dit geval een vergunning aan te vragen bij DNB en te voldoen aan de eisen die krachtens deze wet aan de vergunning worden gesteld.

Zoals uiteengezet in het algemene deel van deze toelichting, geldt op grond van de richtlijn (ten minste) een registratieplicht voor deze aanbieders. In Nederland is bewust gekozen voor een vergunningstelsel. Indien andere lidstaten eveneens een vergunningstelsel introduceren, en in die lidstaat gelijke vergunningseisen en waarborgen gelden, is het derde lid van toepassing.

Artikel 23d

Het eerste en tweede lid voorzien in de mogelijkheid van een vrijstelling, respectievelijk van een ontheffing van de vergunningplicht van artikel 23c, eerste en tweede lid. Een vrijstelling is generiek en wordt bij ministeriële regeling geregeld. Een ontheffing kan op aanvraag door de toezichthouder worden verleend in een individueel geval. In beide gevallen geldt dat er redenen moeten bestaan op grond waarvan de vrijstelling of ontheffing gerechtvaardigd is. Ten aanzien van de vrijstelling kunnen nadere regels worden gesteld en aan de ontheffing kunnen voorschriften worden verbonden en beperkingen worden gesteld. De aan te wijzen categorieën voor een vrijstelling zullen in ieder geval ondubbelzinnig definieerbaar moeten zijn, op een wijze die een relatief eenvoudige controle toelaat of een persoon inderdaad tot de betrokken categorie behoort. De mogelijkheden voor vrijstellingen en ontheffingen zijn beperkt. Het te ruimhartig verlenen van vrijstellingen of ontheffingen zou de doelstelling van de wet, de bevordering van de integriteit

van het financiële stelsel, in gevaar kunnen brengen.

Artikel 23e

Artikel 23e bevat de voorwaarden waaraan een aanvrager moet voldoen om in aanmerking te komen voor een vergunning voor het verlenen van diensten voor het wisselen tussen virtuele valuta en fiduciaire valuta of het aanbieden van een bewaarportemonnee. Achterliggende doel van deze vergunning is om vooraf te toetsen of een aanbieder kan voldoen aan de verplichtingen die de Wwft stelt. De vergunningseisen worden daarom in dit artikel niet inhoudelijk opgesomd, maar weergegeven in de vorm van een verwijzing naar de relevante artikelen in deze wet. Het betreft de verplichting tot het doen van cliëntenonderzoek en de daarmee samenhangende verplichtingen, zoals het vaststellen en beoordelen van de risico's op witwassen en financieren van terrorisme en het actueel houden daarvan, en de verplichting om ongebruikelijke transacties te melden bij de FIU-Nederland. De richtlijn stelt tevens de verplichting dat de (dagelijks) beleidsbepalers van de aanbieders geschikt en betrouwbaar zijn.

Het tweede lid voorziet in de mogelijkheid om bij ministeriële regeling te bepalen onder opgave van welke gegevens de aanvraag van de vergunning dient te geschieden. Het betreft de gegevens en bescheiden die noodzakelijk zijn voor DNB om te kunnen beoordelen of een vergunning in een voorkomend geval kan worden verleend.

Op basis van het derde lid kunnen bepaalde voorschriften worden verbonden en beperkingen worden gesteld aan de vergunning. Aan de toezichthouder komt de bevoegdheid toe om voorschriften of beperkingen te verbinden aan een vergunning, waarbij steeds van geval tot geval zal moeten worden beoordeeld of dat noodzakelijk is om de belangen die deze wet beoogt te beschermen te waarborgen. Dergelijke voorschriften kunnen bijvoorbeeld eisen bevatten met betrekking tot uitingen die een vergunninghouder mag doen over de vergunning. Partijen dienen transparant te zijn over de doelstelling van de Wwft-vergunning en hier ook helder over te communiceren. Het doel van een Wwft-vergunning is om bij te dragen aan het voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering. Zoals ook in het algemene deel van de toelichting is opgemerkt, wordt bij de vergunningverlening alleen getoetst of aan de verplichtingen in de Wwft kan worden voldaan. De vergunning ziet dus niet zozeer op de activiteiten zelf, maar slechts op het feit dat de instelling over adequate beheersmaatregelen beschikt om te voldoen aan de Wwft-verplichtingen. DNB beoordeelt de activiteiten zelf niet en houdt hier ook geen toezicht op. Een Wwft-vergunninghouder staat, in tegenstelling tot een Wft-vergunninghouder, niet onder prudentieel toezicht of gedragtoezicht.

De beslistermijn voor vergunningaanvragen bedraagt dertien weken. De Algemene wet bestuursrecht is van toepassing op het beslissen op de aanvraag. In het bijzonder wordt daarbij nog verwezen naar de opschorting van de beslistermijn in geval van onvolledige aanvragen.

Artikel 23f

Dit artikel geeft een opsomming van de gronden voor intrekking of wijziging van de vergunning. In de eerste plaats kan DNB de vergunning intrekken op aanvraag van de houder van de vergunning zelf. Voorts regelen de onderdelen b en c dat de toezichthouder een vergunning in kan trekken omdat hij

informatie heeft ontvangen die het verkrijgen van een vergunning in de weg zou hebben gestaan indien deze informatie op het moment van vergunningverlening bekend was geweest. Onderdeel b heeft betrekking op de situatie dat naderhand blijkt dat onjuiste of onvolledige gegevens zijn verstrekt. Onderdeel c heeft betrekking op het verzwijgen van relevante informatie. In beide gevallen kan het bijvoorbeeld gaan om informatie die tijdens de uitoefening van het toezicht bekend wordt, bijvoorbeeld met betrekking tot de personen die feitelijk het beleid bepalen.

Onderdeel d heeft betrekking op de situatie dat de vergunninghouder niet (langer) voldoet aan de bij of krachtens de bij deze wet gestelde regels of de voorschriften verbonden aan de vergunning. In beginsel zal DNB bij de uitoefening van haar toezicht de in paragraaf 4.2 geregelde formele maatregelen aanwenden, wanneer er een tekortkoming in de naleving van de onderhavige wet wordt geconstateerd. In voorkomende gevallen kan het echter zijn dat de tekortkoming of overtreding dermate ernstig is dat de vergunningverlening moet worden heroverwogen.

Op grond van onderdeel e kan de toezichthouder de vergunning intrekken indien betaling van de op grond van de Wet bekostiging financieel toezicht 2019 verschuldigde toezichtkosten door de vergunninghouder uitblijft. Het betreft de kosten die jaarlijks door DNB in rekening worden gebracht aan de aanbieders die over een vergunning van DNB beschikken. De onderdelen f en g voorzien in de situatie dat van een vergunning geen gebruik (meer) wordt gemaakt: de vergunninghouder maakt geen aanvang met de vergunde activiteiten of hij beëindigt die activiteiten definitief. Ook wanneer een aanbieder gedurende een periode van ten minste zes maanden geen diensten verleent, bestaat voldoende grond voor intrekking van de vergunning. De onderdelen h en i zien op overdracht van onderneming en faillissement van de vergunninghouder. De tekst van deze onderdelen is ontleend aan artikel 1:104, eerste lid, onderdelen g en j, van de Wft. Onderdeel j, tot slot, voorziet in de mogelijkheid om de vergunning in te trekken indien de houder niet voldoet aan de verplichtingen die bij of krachtens de Sanctiewet 1977 zijn gesteld. Het niet screenen van een relatiebestand, zoals op grond van de Sanctiewet 1977 verlangd wordt, is ook dermate ernstig dat een aanbieder daarvoor haar vergunning kan verliezen. Bij niet naleving van deze twee wetten geldt een vergelijkbaar afwegingskader als bij het niet naleven van onderhavig wetsvoorstel (intrekkingsgrond d hierboven).

Het tweede lid bepaalt dat in bijzondere omstandigheden de vergunning van rechtswege kan vervallen. In een dergelijk geval is er geen besluit van de toezichthouder tot intrekking van de vergunning nodig. Dit is het geval indien de vergunninghouder ophoudt te bestaan, bijvoorbeeld door ontbinding van de rechtspersoon.

Artikel 23g

Dit artikel regelt het melden van wijziging van gegevens aan DNB. In het eerste lid zijn gegevens opgenomen waarvan een voornemen tot wijziging aan DNB gemeld moet worden. Het gaat om essentiële gegevens waarbij DNB eerst toestemming moet hebben gegeven voordat de wijziging doorgevoerd mag worden. Het gaat hierbij onder meer om de identiteit van bestuurders en toezichthouders waarvan DNB eerst de geschiktheid en betrouwbaarheid moet hebben kunnen beoordelen. In het derde lid zijn de gegevens opgenomen waar geen instemming voor nodig is, maar die na wijziging onverwijld aan DNB

moeten worden gemeld. Bij ministeriële regeling kunnen nog aanvullende gegevens worden opgenomen.

Artikel 23h

De eisen van geschiktheid voor (mede) beleidsbepalers en betrouwbaarheid voor (mede) beleidsbepalers volgen uit artikel 47, tweede en derde lid, van de richtlijn. Met het vereiste van geschiktheid wordt beoogd te waarborgen dat de personen die werkzaamheden verrichten en verantwoordelijkheden dragen die van invloed zijn op de bedrijfsvoering van de aanbieders bedoeld in artikel 23c, eerste en tweede lid, Wwft daartoe over voldoende kennis en vaardigheden beschikken. Ook dienen de (mede) beleidsbepalers van deze aanbieders zich professioneel te gedragen. Bij de beoordeling van de geschiktheid, wordt rekening gehouden met de samenstelling van het orgaan waarvan de betrokken persoon deel uitmaakt of uit zal maken. Daartoe zal DNB doorgaans verzoeken om een overzicht van de specifieke taken, kennis en vaardigheden van de personen in het collectief. Ook wordt rekening gehouden met de functie en de aard alsmede de omvang en het risicoprofiel van de aanbieder bedoeld in artikel 23c, eerste en tweede lid, Wwft. Een (mede) beleidsbepaler van deze aanbieders, dienen zich te onthouden van gedragingen die in de weg staan aan het vervullen van zijn (toekomstige) functie. Daartoe dient de betrouwbaarheid van deze personen buiten twijfel te staan.

Uit het derde lid blijkt dat de betrouwbaarheid van een bepaalde persoon in principe slechts eenmaal wordt getoetst. Het uitgangspunt is: degene die eens betrouwbaar is bevonden door DNB, blijft betrouwbaar. Een uitzondering op deze regel geldt in geval zich feiten of omstandigheden voordoen of hebben voorgedaan die de betrouwbaarheid raken. Om die reden dient elk nieuw antecedent te worden gemeld. Dergelijke antecedenten kunnen leiden tot een nieuw onderzoek naar de betrouwbaarheid van de betreffende persoon.

ARTIKEL II

A

Trustkantoren hebben op grond van de vierde anti-witwasrichtlijn de verplichting om, voordat het trustkantoor een nieuwe zakelijke relatie kan aangaan, te beschikken over een bewijs van registratie van de uiteindelijk belanghebbende van de cliënt in het register, bedoeld in artikel 2 van de Handelsregisterwet 2007. Dit vloeit voort uit artikel 14, eerste lid, van de richtlijn. Deze verplichting is eveneens opgenomen in de Wwft en geldt voor alle Wwft-instellingen.

B

De verplichtingen die trustkantoren op grond van de vierde anti-witwasrichtlijn moeten verrichten, zijn opgenomen in de Wtt 2018. Analoog aan artikel 22b van de Wwft wordt in de Wtt 2018 geregeld dat de toezichthouder informatie kan delen met opsporingsinstanties, de Algemene Rekenkamer en parlementaire enquêtecommissies. Hierbij gelden gelijke voorwaarden als in de Wwft worden opgenomen en die nu al in de Wft zijn geregeld.

ARTIKEL III

Alle bepalingen van de richtlijn die door middel van dit wetsvoorstel worden

geïmplementeerd in de Wwft en de Wtt 2018, dienen op hetzelfde moment in werking te treden, namelijk op 10 januari 2020.

Transponeringstabel

Artikel dat wordt gewijzigd of wordt toegevoegd	Te implementeren in	Bijzonderheden
Art. 2, eerste lid, onderdeel 3, sub a	Art. 1a, vierde lid, onderdeel a en b, Wwft	
Art. 2, eerste lid, onderdeel 3, sub d	Art. 1a, vierde lid, onderdeel h, Wwft	
Art. 2, eerste lid, onderdeel 3, sub g (nieuw)		
Art. 2, eerste lid, onderdeel 3, sub h (nieuw)		
Art. 2, eerste lid, onderdeel 3, sub i en j (nieuw)	Art. 1a, vierde lid, onderdeel i, Wwft	
Art. 3, onder 4	-	Sr (J&V)
Art. 3, onder 6		
Art. 3, onder 16	Implementatie door middel van bestaande regelgeving	
Art. 3, onder 18 en 29 (nieuw)	Art. 1, eerste lid, Wwft	
Art. 6, tweede lid, onder b en c, derde lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 7, vierde en vijfde lid	Implementatie door middel van bestaande regelgeving (art. 1f Wwft)	
Art. 9, tweede en vierde lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 10, eerste lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 12, eerste lid	Art. 7, eerste lid, onderdeel a + onderdeel b en art. 7, derde lid, Wwft	
Art. 12, tweede lid	Art. 7, derde lid, Wwft	
Art. 12, derde lid (nieuw)	Art. 7, vierde lid, Wwft	
Art. 13, eerste lid, onder a	Art. 4, eerste lid, Uitvoeringsregeling Wwft	
Art. 13, eerste lid, onder b	Art. 3, tweede lid, onder b	
Art. 14, eerste lid	Art. 4, tweede lid (nieuw)	
Art. 14, vijfde lid	Art. 3, elfde lid	
Art. 18, eerste lid	Implementatie door bestaande regelgeving (art. 8 en 9 Wwft)	
Art. 18, tweede lid	Implementatie door bestaande regelgeving (art. 8, derde lid, Wwft)	
Art. 18bis, eerste lid	Art. 9, eerste lid, Wwft	
Art. 18bis, tweede lid	Art. 9, tweede en vierde lid, Wwft	
Art. 18bis, derde lid	Art. 9, derde en vierde lid, Wwft	
Art. 18bis, vierde lid	Behoeft geen implementatie	

Art. 18bis, vijfde lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 19	Art. 8, vierde lid, aanhef, Wwft	
Art. 20 bis, eerste lid	Art. 9a Wwft	
Art. 20bis, tweede lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 20bis, derde lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 20bis, vierde lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 27, tweede lid	Artikel 5, vijfde lid, Wwft en Uitvoeringsregeling Wwft	
Art. 32, negende lid	Implementatie door bestaande regelgeving (art. 17, eerste lid, Wwft)	
Art. 32ter, eerste lid	Implementatie door bestaande regelgeving (namelijk?)	
Art. 32ter, tweede lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 33, eerste lid	Implementatie door bestaande regelgeving (art. 17, tweede lid, Wwft)	
Art. 34, derde lid	Behoeft geen implementatie	Het betreft nadere regels m.b.t. de facultatieve bepaling in art. 33, eerste lid, Wwft, waarvan geen gebruik wordt gemaakt.
Art. 38, eerste lid	Implementatie door bestaande regelgeving (art. 20b Wwft)	
Art. 38, tweede lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 39, derde lid	Implementatie door bestaande regelgeving (art. 23, zesde lid, onderdeel 1, Wwft)	
Art. 40, eerste lid, onderdeel a	Behoeft geen implementatie	
Art. 40, eerste lid, onderdeel b	Behoeft geen implementatie	
Art. 43	Behoeft geen implementatie	
Art. 44, eerste lid	Behoeft geen implementatie	
Art. 45, vierde lid	Artikel 1f Wwft	
Art. 47, eerste lid	Artikel 1aa t/m 1ad	
Art. 48, lid 1bis	Behoeft geen	

	implementatie
Art. 48, tweede lid	Behoeft geen implementatie
Art. 48, vierde lid	Implementatie door bestaande regelgeving (art. 27, eerste lid, en art. 32d, Wwft)
Art. 48, vijfde lid	Implementatie door bestaande regelgeving (art. 27, eerste lid, Wwft)
Art. 49	Behoeft geen implementatie
Art. 50bis	Behoeft geen implementatie
Art. 53, eerste lid	Behoeft geen implementatie (artikel 13a, derde lid, onderdeel b, Wwft volstaat)
Art. 53, tweede lid	Behoeft geen implementatie (artikel 13a, vijfde lid, Wwft volstaat)
Art. 54	Artikel 13a, zevende lid, Wwft
Art. 55, tweede lid	Artikel 13a, achtste en negende lid, Wwft
Art. 57	Behoeft geen implementatie (artikel 13a, derde lid, onderdeel b, Wwft volstaat)
Art. 57bis, eerste lid, eerste alinea	Artikel 22, eerste lid, Wwft
Art. 57bis, eerste lid, tweede alinea	Artikel 22, derde lid, Wwft
Art. 57bis, tweede lid, onderdeel a	Artikel 22a, eerste lid, onderdeel a en b, Wwft
Art. 57bis, tweede lid, onderdeel b	Artikel 22a, eerste lid, onderdeel c, Wwft
Art. 57bis, derde lid, onderdeel	Artikel 22a, tweede lid, Wwft
Art. 57bis, vierde lid	Behoeft geen implementatie. De bevoegdheid om namens de verzoekende bevoegde autoriteit onderzoeken te verrichten volgt uit artikel 27 Wwft
Art. 57bis, vijfde lid	Behoeft geen implementatie Laatste alinea wordt geïmplementeerd door artikel 22a, derde lid, Wwft

Art. 57ter, eerste lid	Artikel 22a, eerste lid, onderdeel a, Wwft
Art. 57ter, tweede lid	Artikel 22b, eerste lid, onderdeel a, Wwft
Art. 57ter, derde lid	Artikel 22b, eerste lid, onderdeel c en d, Wwft
Art. 58, tweede lid	Behoeft geen implementatie
Art. 61, eerste lid	Behoeft geen implementatie
Art. 61, derde lid	Behoeft geen implementatie
Art. 64bis, eerste lid	Behoeft geen implementatie
Art. 64bis, tweede lid	Behoeft geen implementatie
Art. 65, eerste lid	Behoeft geen implementatie
Art. 65, tweede lid	Behoeft geen implementatie
Art. 65, derde lid	Behoeft geen implementatie
Art. 67, eerste lid	Behoeft geen implementatie

Deze toelichting wordt ondertekend mede namens de Minister van Justitie en Veiligheid.

De Minister van Financiën,